

คุณยายอาจารย์ฯ
ประวัติ • ปฏิปทา • อานุภาพ

www.kalyanamitra.org

ใต้ แสงจันทร์

ตราบใดที่จันทร์ยังส่องสว่างในยามค่ำคืน
ตราบนั้นคุณยายยังคงอยู่กับเราเสมอ
เพื่อดูแลพวกเราให้มีความสุข .. ใต้แสงจันทร์

คำนำ

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีต ที่ยังทรงคุณค่าต่อปัจจุบันและอนาคต

“คุณยาย” หรือคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เป็นต้นแบบของบุคคลที่ประสบความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ในชีวิต ท่านเป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย บุญสถานแห่งการสร้างบารมีของมหาชนจากทุกมุมโลก และเป็นบุคคลสำคัญยิ่งในการทำให้วิชาธรรมกายเผยแผ่ไปดับทุกข์ในใจของชาวโลก ทำให้ชาวโลกได้รู้ว่า “เราเกิดมาสร้างบารมี”

คุณยายมิได้เพียงหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความดีงามลงในใจของผู้คนเท่านั้น แต่ท่านยังติดตามดูแลให้กล้าต้นน้อยเจริญงอกงามเติบโตใหญ่ด้วยความรักและห่วงใยตลอดไป แม้ว่าท่านจะละสังขารไปแล้วก็ตาม

คุณธรรมความดีงามของคุณยายเป็นแบบอย่างและแรงบันดาลใจในการสร้างความดีของศิษยานุศิษย์มาจนทุกวันนี้ ในวาระครบ ๑๐๐ ปีของคุณยาย พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อัมมชโย) จึงมีดำริให้สร้างอาคาร ๑๐๐ ปี คุณยายอาจารย์ฯ เพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาวิชาธรรมกายไปทั่วโลก เป็นมหานุสรณ์แด่คุณยาย ผู้สืบสานวิชาธรรมกาย เพื่อบูชาพระคุณอันยิ่งใหญ่ของท่าน

..ไม่มีอดีต ก็ไม่มีปัจจุบัน
..ไม่มีท่าน ก็ไม่มีวัดพระธรรมกาย

สารบัญ

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย ๔
คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

คุณยายผู้ทรงคุณวิเศษ ๑๗

คุณยายผู้ทรงคุณธรรม ๕๑

จริงตัวเดียวสำเร็จทุกอย่าง ๖๗

พระเจดีย์เคลื่อนที่ ๗๓

บรรณานุกรม ๗๘

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

หล่อหลอมความแข็งแกร่งในวัยเยาว์

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เกิดเมื่อวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา (ตรงกับวันที่ ๑๙ มกราคม) พุทธศักราช ๒๔๕๒ ในครอบครัวชาวนาผู้มีฐานะปานกลาง ที่อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม เป็นลูกคนที่ ๕ ในจำนวนพี่น้อง ๙ คน ของพ่อพลอย และแม่พัน ขนนกยูง

คุณยายไม่ได้เรียนหนังสือ เพราะในสมัยนั้นไม่นิยมให้เด็กผู้หญิงเรียนหนังสือ ท่านจึงไม่สามารถอ่านเขียนได้

คุณยายต้องช่วยพ่อแม่ดูแลงานบ้านและทำนา ท่านเป็นคนขยันมาก ตื่นตั้งแต่ตี ๓ ถึง ๔ ทำงานตั้งแต่เช้าจรดเย็น จนเพื่อนบ้านให้สมญานามว่า **“แข็งเหล็ก”** ความขยันขันแข็งของท่านทำให้ทางบ้านมีฐานะที่ดีพอสมควร ไม่เป็นหนี้เป็นสินใคร

การที่คุณยายต้องแบกรับภาระเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของครอบครัวในการทำนา หล่อหลอมให้ท่านเป็นคนที่มีพลังและอดทน ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการสร้างบารมีของท่านในเวลาต่อมา

จุดเปลี่ยนวิถีชีวิต

ครั้งหนึ่ง พ่อของคุณยายเมาเหล้า นอนอยู่บนแคร่ใต้ถุนบ้าน บ่น
พึมพำจนแม่รำคาญจึงตะโกนลงไปได้ว่า “ไอ้นกกระจอก มาอาศัยรังเขาอยู่”

พ่อถามลูก ๆ ว่า แม่เขาด่าพ่อใช่ไหม? คุณยายไม่ยอมให้พ่อ
แม่ทะเลาะกัน จึงบอกไปว่า “แม่ไม่ได้ด่าพ่อหรอก” คำพูดของท่าน
ทำให้พ่อโกรธ จึงแข่งให้ท่านหุหนวก ๕๐๐ ขาดิ

คุณยายตกใจมากเพราะท่านถือว่า คำพูดของพ่อแม่ในนั้นศักดิ์สิทธิ์
จึงตั้งใจว่าจะขอมาพ่อในยามที่พ่อใกล้จะละโลก แต่ในวาระสุดท้าย
ของพ่อ คุณยายพายเรือออกไปคุ้ยต้นข้าวที่กำลังออกรวงอยู่ในท้องนา
ท่านจึงไม่มีโอกาสขอมาพ่อดังที่คิดไว้

เมื่ออายุ ๑๘ ปี คุณยายได้ยินข่าวร่ำลือว่า หลวงปู่วัดปากน้ำ
(หลวงปู่สด จนฺทสโร) สามารถไปนรก ไปสวรรค์ ไปนิพพานได้ ท่านรู้สึก
ดีใจมาก ตั้งใจว่าจะต้องไปศึกษาธรรมะกับหลวงปู่ให้ได้

ต่อมา ในปี พ.ศ. ๒๔๗๘ เมื่อคุณยายอายุ ๒๖ ปี ท่านตัดสินใจ
ออกจากบ้าน เดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหาทางไปเรียนธรรมปฏิบัติ
ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพราะต้องการตามไปขอมาพ่อที่ล่วงลับ
ไปแล้ว การเดินทางออกจากบ้านครั้งนี้ เป็นจุดเปลี่ยนครั้งยิ่งใหญ่
ในชีวิตของคุณยาย

กรุยทางสู่วัดปากน้ำ - ช่วยพ่อจากนรก

เมื่อมาอยู่กับญาติที่กรุงเทพฯ คุณยายสืบทราบว่าคุณนาย
เลียบ เศรษฐินิยานสะพานหัน เป็นอุปัชฌาย์คนสำคัญของวัดปากน้ำ
ภาษีเจริญมาตลอดระยะเวลายาวนานถึง ๒๐ ปี ท่านจึงไปสมัครเป็น
คนรับใช้ที่บ้านหลังนั้น ที่ท่านยอมไปเป็นคนรับใช้เขา ก็เพื่อกรุยทาง
ไปวัดปากน้ำ จะได้มีโอกาสแสวงหาธรรมะและตามหาพ่อดังที่ตั้งใจไว้

โอกาสย่อมเป็นของคนที่ตั้งใจจริง ในที่สุดคุณยายก็ได้พบกับ
คุณยายทองสุข สำแดงปั้น ที่หลวงปู่วัดปากน้ำไว้วางใจให้ไปสอนธรรมะ
ที่บ้านคุณนายเลียบเป็นประจำ ซึ่งต่อมาคุณยายทองสุขเมตตา
ขออนุญาตเจ้าของบ้านให้คุณยายมานั่งสมาธิด้วย

คุณยายพากเพียรปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงพระธรรมกาย แล้ว
อาศัยวิชาธรรมกายตามหาพ่อ ท่านได้ขอขมาพ่อ และช่วยพ่อให้
พ้นจากนรกได้สำเร็จดังที่เคยตั้งใจไว้

สู่โรงงานทำวิชา

ในปี พ.ศ. ๒๔๘๑ เมื่อคุณยายอายุ ๒๙ ปี คุณยายทองสุข
พาคุณยายไปกราบพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

เมื่อหลวงปู่วัดปากน้ำพบคุณยายครั้งแรก ท่านก็รับคุณยายเป็นศิษย์ และให้เข้าไปศึกษาวิชาธรรมกายชั้นสูงในโรงงานทำวิชาทันที ทั้ง ๆ ที่ตามปกติการเข้าโรงงานทำวิชาไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องผ่านการทดสอบแล้ว ทดสอบอีก จากผู้ที่อยู่ในโรงงานทำวิชาเสียก่อน แต่คุณยายข้ามขั้นตอนนี้ไปเลย

ด้วยความวิริยอุตสาหะ และความเป็นคนทำอะไรทำจริงของคุณยาย ทำให้ท่านศึกษาวิชาธรรมกายได้อย่างรวดเร็วและเชี่ยวชาญยิ่ง จนได้รับความไว้วางใจให้เป็นหัวหน้าเวรในการทำวิชา และได้รับคำชมจากหลวงปู่วัดปากน้ำว่า **“ลูกจันทร์นี่ เป็นหนึ่งไม่มีสอง”**

พบศิษย์เอก

ตั้งแต่เข้ามาอยู่วัดปากน้ำ คุณยายทำวิชายอยู่ในโรงงานทำวิชา กับหลวงปู่มาโดยตลอด มุ่งมั่นคว่ำธุระที่ละเอียดลึกซึ้งเข้าไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเมื่อหลวงปู่ใกล้จะมรณภาพ ท่านมีคำสั่งสุดท้ายให้ศิษย์ทุกคนช่วยกันเผยแผ่วิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปให้ทั่วโลก เพราะวิชานี้จะช่วยชาวโลกได้ คุณยายจึงตั้งใจอบรมสั่งสอนธรรมปฏิบัติวิชาธรรมกายแก่ศิษยานุศิษย์อย่างเต็มที่ตลอดมาด้วยความเคารพในคำสั่งครูบาอาจารย์

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๐๖ พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธี

(หลวงพ่อัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ซึ่งขณะนั้นจบการศึกษาจากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้มาฝึกกรรมปฏิบัติกับคุณยาย หลวงพ่อัมมชโยเป็นผู้ที่มีความตั้งใจจริงและรักการปฏิบัติธรรมมาก ท่านมีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีเยี่ยม คุณยายจึงถ่ายทอดวิชาธรรมกายที่ศึกษามาจากหลวงปู่วัดปากน้ำให้แก่ท่านอย่างเต็มที่

รวมศิษย์พลิกผีนนา

เมื่อหลวงพ่อัมมชโยเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในและได้รับความสุขจากการปฏิบัติธรรม ท่านก็ปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นได้รับความสุขบ้าง จึงไปชักชวนเพื่อนนิสิต และรุ่นพี่ รุ่นน้อง ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มาปฏิบัติธรรมกับคุณยาย

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ คุณยายและเหล่าศิษยานุศิษย์ได้ร่วมกันสร้าง “**บ้านธรรมประสิทธิ์**” ขึ้นในวัดปากน้ำ เพื่อรองรับผู้มาปฏิบัติธรรมที่มีจำนวนเพิ่มขึ้น

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ เมื่อคุณยายอายุ ๖๑ ปี หลังจากที่หลวงพ่อัมมชโยบวชแล้ว มีคนมาปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้พื้นที่บ้านธรรมประสิทธิ์ไม่เพียงพอต่อการรองรับผู้มาปฏิบัติธรรม คุณยายจึงรวบรวมศิษยานุศิษย์ไปสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งใหม่

บนผืนนา ๑๙๖ ไร่ ที่ได้รับบริจาค ด้วยเงินทูลก้อนแรกเพียง ๓,๒๐๐ บาท
สถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ได้ชื่อว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติ
ธรรม” ซึ่งภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็น “วัดพระธรรมกาย”

สถาปนาให้เลิศล้ำ

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ คุณยายพาศิษยานุศิษย์ย้ายจากบ้าน
ธรรมประสิทธิ์ ในวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ไปอยู่ที่วัดพระธรรมกาย

คุณยายและหมู่คณะทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลัง
สติปัญญา ในการสถาปนาวัดพระธรรมกายให้เป็นพุทธสถาน
อันศักดิ์สิทธิ์ โดยมีโนปนิธานที่จะสร้างวัดให้เป็นวัด สร้างพระ
ให้เป็นพระ และสร้างคนให้เป็นคนดี

แม้ท่านจะมากแล้ว แต่ท่านรับภาระทั้งงานหยาบและ
งานละเอียด ท่านนั่งสมาธิช่วยแก้ไขทุกข์ของเพื่อนมนุษย์ กลั่นแกล้ง
ที่ไม่ดีให้หมดไปจากหมู่คณะ นั่งสมาธิตามคน และตามสมบัติมาใช้
สร้างวัด ท่านรับภาระหน้าที่ที่หนักมากจนป่วยหนัก แต่ด้วยปณิธาน
อันแน่วแน่ที่จะเผยแผ่วิชชาธรรมกายตามคำสั่งของหลวงปู่วัดปากน้ำ
ทุกคนก็ร่วมแรงร่วมใจกันสร้างวัดจนสำเร็จในปี พ.ศ. ๒๕๒๖

ศูนย์รวมใจ

คุณยายเป็นศูนย์รวมใจของศิษยานุศิษย์ให้สามารถสร้างบารมีร่วมกันอย่างมีความสุข ท่านเมตตาอบรมสั่งสอนศิษย์ให้รู้จักการครองตนอยู่ในเส้นทางการสร้างบารมีอย่างมั่นคงและบริสุทธิ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ท่านปลูกฝังให้ทุกคนรักบุญ รักการสร้างความดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้รักการปฏิบัติธรรม ให้หมั่นฝึกฝนตนเองให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง

นอกจากนี้ ท่านยังช่วยวางกฎระเบียบและแนวทางในการปฏิบัติต่าง ๆ เอาไว้ให้ คอยช่วยดูแลเรื่องความเป็นอยู่และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของงาน อีกทั้งยังให้คำแนะนำเกี่ยวกับงานหยาบ* ต่าง ๆ ด้วย เช่น การดูแลความสะอาดเสนาสนะ การใช้สมบัติพระศาสนา ให้คุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด เป็นต้น

ท่านนำทางศิษย์ด้วยคำสอนและการกระทำที่เปี่ยมด้วยคุณธรรม สิ่งใดที่ท่านสอน ท่านจะทำสิ่งนั้นให้ดูเป็นแบบอย่างด้วยเวลาใครมีปัญหาท่านก็ช่วยแก้ไข ช่วยแนะนำ ในยามท้อแท้ท่านก็เป็นกำลังใจอันยิ่งใหญ่ให้ทุกคนก้าวเดินต่อไป การสร้างบารมีภายใต้ร่มเงาของท่านจึงเป็นการสร้างบารมีที่อบอุ่นและมีความสุขที่สุด

*งานหยาบ หมายถึงงานที่ทำกันอยู่ในชีวิตประจำวันทั่ว ๆ ไป ส่วนงานละเอียด หมายถึงการทำสมาธิ

เผยแผ่วิชชาธรรมกาย

ตั้งแต่แรกเริ่มสร้างวัดมา วัดพระธรรมกายได้อบรมสั่งสอน ปลุกฝังศีลธรรม ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้แก่เยาวชน และประชาชนทั่วไป ทำให้ผู้เข้าอบรมเห็นคุณค่าของธรรมะ จึงได้ชักชวนญาติมิตรไปปฏิบัติธรรมที่วัดพระธรรมกายเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ ไม่เพียงพอที่จะรองรับ จึงต้องขยายพื้นที่ออกไปอีก ๒,๐๐๐ กว่าไร่ และสร้างศาสนสถานที่สำคัญขึ้น คือ มหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี และมหารัตนวิหารคด เพื่อเป็นศูนย์รวมใจ และเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม ที่สามารถรองรับผู้มาปฏิบัติธรรมจำนวนมากที่หลั่งไหลมาอย่างไม่ขาดสาย

ปัจจุบัน วัดพระธรรมกายเป็นศูนย์รวมแห่งการปฏิบัติธรรมของพุทธบริษัท ๔ จากทุกมุมโลก และเป็นศูนย์รวมในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก โดยการนำของพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธี (หลวงพ่อดัมมชโย) และด้วยความร่วมแรงร่วมใจของพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และสาธุชนผู้ใญ่บุญทุกท่าน โดยมีคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง อยู่เบื้องหลังความสำเร็จทั้งปวง

๑๐๐ ปีคุณยาย ศิษย์มั่นหมายทดแทนคุณ

คุณยายละสังขารเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓ สิริรวมอายุได้ ๙๒ ปี พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย) และคณะศิษยานุศิษย์ ได้ร่วมกันจัดงานสลายร่างของท่านในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งถือเป็นงานบุญครั้งใหญ่ที่สุดครั้งหนึ่งของวัดพระธรรมกาย งานบุญครั้งนี้ มีเจ้าอาวาส พระสังฆาธิการ จากกว่า ๓๐,๐๐๐ วัด ทั่วประเทศ กว่า ๑๐๐,๐๐๐ รูป รับนิมนต์ เดินทางมาร่วมงาน

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ นี้ เป็นวาระครบรอบ ๑๐๐ ปีคุณยายอาจารย์ พระราชภาวนาวิสุทธิมีดำริให้สร้างอาคาร ๑๐๐ ปี คุณยายอาจารย์ เพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา วิชาธรรมกายไปทั่วโลก เพื่อเป็น มหานุสรณ์แด่คุณยาย และเพื่อบูชาพระคุณอันยิ่งใหญ่ของท่าน อาคาร ๑๐๐ ปี คุณยายอาจารย์ เป็นที่ตั้งของโรงเรียนพระปริยัติธรรม เป็นศูนย์รวมนักวิชาการด้านพระพุทธศาสนาทั่วโลก และเป็นศูนย์รวมงาน สร้างบารมีทั้งหมดของวัดพระธรรมกาย ที่เชื่อมโยงทุกงานจากอดีตถึง ปัจจุบัน สู่อนาคต เพื่อรองรับยุคแห่งการเผยแผ่พระพุทธศาสนา วิชาธรรมกายไปทั่วโลก

www.kalvanamitra.org

คุณยายผู้ทรงคุณวิเศษ

“นี่ไปเอาเรื่องเศษเหล็กมาคุยกันอีกแล้ว”
นี่คือ คำพูดของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกุล เมื่อท่านได้ยินศิษย์วัดคุยกันเรื่องสรรพคุณของ
เครื่องคอมพิวเตอร์

ย้อนไปในช่วง พ.ศ ๒๔๘๑ เมื่อคุณยายไปถึง
วัดปากน้ำใหม่ ๆ พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี
(สด จนทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านสอนให้
คุณยายคำนวณเม็ดฝน โดยให้หัดคำนวณจากง่ายไปหา
ยาก คือ พอฝนหยุดตกใหม่ ๆ หลวงปู่ท่านก็สั่งทุกคนใน
โรงงานทำวิชาให้คำนวณดูว่า ฝนที่เพิ่งตกไปมีกี่เม็ด

ที่แรกคุณยายท่านก็ยังไม่ทราบว่าจะคำนวณอย่างไร แต่ท่านก็วางใจนิ่ง ๆ ลงไปที่ศูนย์กลางกาย องค์พระในตัวก็ผุดขึ้นมาเป็นสาย แล้วขยายโตขึ้นไปตามลำดับ ๆ ไม่นานก็มีวิธีนับผุดขึ้นมาในใจ พอนับเม็ดฝนหลังฝนตกจนชำนาญแล้ว หลวงปู่ท่านก็ใช้ให้คำนวณว่า ตลอด ๗ วัน ตลอดเดือน ตลอดพรรษาปีนั้น ฝนตกในเมืองไทยกี่เม็ด พอชำนาญแล้วหลวงปู่ก็ให้คำนวณว่า ปีนั้นทั้งโลกมีฝนตกลงมากี่เม็ด

ขนาดเพิ่งเข้าไปทำวิชาในวัดปากน้ำใหม่ ๆ คุณยายท่านยังทำได้ถึงขนาดนี้ จึงไม่แปลกที่ท่านจะเปรียบว่าคอมพิวเตอร์เป็นเพียงเศษเหล็ก

คุณยายท่านเป็นผู้มีคุณวิเศษ ซึ่งเกิดจากอำนาจจิตที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างยิ่งยวด **คุณวิเศษเหล่านี้แม้มิใช่เรื่องง่ายที่จะได้มา แต่ก็ เป็นสิ่งที่เกิดได้จริง และไม่ใช่ว่าสิ่งที่เกินธรรมชาติ หรือพ้นวิสัยของมนุษย์** หากใครทำสมาธิภาวนาเจริญฌานจนแก่กล้า วิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ ฯลฯ ก็จะสามารถบังเกิดขึ้นได้

ดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรื่องอานิสงส์ของการทำสมาธิ ๕ ประการไว้ในพระธรรมเทศนาครั้งแรก (ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร) ว่า

ทำให้ได้จักขุ คือ มีดวงตาเห็นธรรม ได้ดวงตาที่มีลักษณะพิเศษเหนือกว่าดวงตาของมนุษย์ธรรมดา

เกิดญาณ คือ ได้ญาณทัสสนะ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่จะเข้าไป
รู้แจ้งเรื่องราวต่าง ๆ

เกิดปัญญา คือ ทำให้ได้ปัญญา มีความฉลาดรอบรู้มากขึ้น

เกิดวิชา คือ มีความรู้แจ้งอย่างน้อย ๓ ประการ คือ

- รู้แจ้งเรื่องราวทั้งในอดีตชาติและในอนาคตของตน
- รู้แจ้งในการเกิดการตายของสัตว์ ว่าสัตว์เหล่านี้ตายแล้วไปไหน
ตายแล้วไปเกิดที่ใด ทำกรรมอะไรจึงมีรูปร่างอย่างนี้
- รู้แจ้งในการกำจัดกิเลสภายในของตนเอง

เกิดแสงสว่างในใจ (อาโลโก) ช่วยให้มองเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่ถูก
ปกปิดและบดบังได้อย่างแจ่มชัด เมื่อบุคคลได้ทำสมาธิอย่างถูกหลัก
วิชาตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และปรับใจหยุดได้
ถูกส่วน เขาจะเกิดความรู้คู่กับแสงสว่าง คือ ทั้งรู้ ทั้งเห็น ทั้งแจ่มแจ้ง
ไปพร้อมกัน จนกระทั่งกำจัดกิเลสให้หมดไปได้ในที่สุด

ด้วยอานาปานัมมีประมาณของวิชาธรรมกายของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่คุณยายได้ศึกษามา ทำให้ท่านมีความสามารถ
นานัปการ เช่น หยั่งรู้ใจคน ระลึกชาติได้ นับเม็ดฝน เรียกฝน
และเก็บฝนได้ รักษาผู้ป่วยได้ ตามสมบัติ ปิดลูกระเบิด หรือไปเยือน
นรกสวรรค์ได้ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้แม้เป็นเรื่องยากสำหรับคนธรรมดา
แต่ไม่ใช่เรื่องเหลือวิสัยสำหรับคุณยาย

อย่างไรก็ตาม คุณยายท่านไม่ได้ติดข้องในคุณวิเศษเหล่านี้ ท่านเป็นนักรบแห่งกองทัพธรรม เป้าหมายของท่าน คือ การปราบมาร ประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ แต่การมีคุณวิเศษก็ทำให้ท่านสามารถทำประโยชน์ให้ผู้คนได้มากมาย หลายคนได้ชีวิตใหม่เพราะท่าน ท่านช่วยดับทุกข์ โศก โรค ภัย ให้แก่ผู้คนเป็นจำนวนมาก ที่พากันเดินทางมาขอความช่วยเหลือจากท่านไม่เว้นแต่ละวัน

ไม่ว่าใครญาติเสีย ใครเจ็บป่วย ใครจะขายที่ ใครมีลูกเกร ลูก สอบเข้าเรียนต่อ ฯลฯ ท่านช่วยหมด ไม่ปฏิเสธใครเลย จนกระทั่ง คำพูดที่ว่า “ยายจะช่วย” เป็นคำพูดที่ศิษยานุศิษย์ได้ยินกันจนคุ้นหู ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้คุณยายเป็นที่เคารพบูชาของชนทุกชั้น ไม่ว่าจะเป็นชาวบ้าน พ่อค้า แม่ค้า ข้าราชการ ครูบาอาจารย์ ทหาร ตำรวจ แพทย์ รัฐมนตรี หรือผู้มียศถาบรรดาศักดิ์ต่าง ๆ

เรื่องราวต่อไปนี้เป็นเพียงส่วนน้อยนิดที่แสดงถึงคุณวิเศษของคุณยายที่มีเหนือคนธรรมดา ผู้เรียบเรียงได้รวบรวมมาจากบทเทศน์ในงานสวดพระอภิธรรมของท่าน และจากหนังสือประวัติของท่าน เรื่องราวเหล่านี้ นอกจากจะทำให้เราประจักษ์ถึงคุณวิเศษของท่านแล้วยังช่วยในการเพิ่มพูนสัมมาทิฐิได้อีกด้วย เช่น ทำให้เชื่อมั่นในคำสอน

ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากขึ้น ทำให้เห็นว่าผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
จนบรรลุมรรคผลนิพพานได้มีจริง โลกหน้ามีจริง ตายแล้วไม่สูญ
ผลกรรมมีจริง ฯลฯ เมื่อกระแสแห่งสัมมาทิฐิแผ่ขยายออกไป กุศลธรรม
ก็จะบังเกิดขึ้นในใจของมหาชนทั้งหลาย สิ่งที่ดีงามทั้งในด้านความคิด
คำพูด และการกระทำ ก็จะบังเกิดขึ้นตามมา ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง
ต่อชีวิตของทุก ๆ คน และจะส่งผลดีแก่ครอบครัว สังคม ประเทศชาติ
รวมทั้งโลกของเราในที่สุด

ข้อสอบข้อแรก

วันแรก (ที่ไปทำวิชาในวัดปากน้ำ) คุณยายเจอข้อสอบของหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านถามคำถามแรกว่า “ลูกจันทร์ เมื่อไหร่หลวงพ่อก* เดินผ่านโบสถ์มา เห็นนกมันไปเกาะบนหลังคา มันเหลียวมาดูข้างหลัง แล้วมันก็หันไปดูข้างหน้า มันทำอย่างนั้นทำไมวะ?”

เมื่อฟังคำถามแล้ว คุณยายท่านก็หยุดนิ่งอย่างเบาสบายหยุดในหยุด ดิ่งเข้ากลางไป พอหยุดถูกส่วนก็เห็นเป็นเรื่องเป็นราว ทั้งรู้ ทั้งเห็น แล้วตอบว่า

“นกมันก็หันไปดูทางที่มันมา จะได้จำทางได้ แล้วมันก็มองไปข้างหน้า ดูที่หมายที่มันจะไปหากินเจ้าค่ะ” หลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็ว่า “เออ มันต้องอย่างนี้ซิวะ”

ที่มา : คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย พิมพ์ครั้งที่ ๒ หน้า ๔๔

*พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านแทนตัวเองว่า “หลวงพ่อก”

ไม่ได้เป็นอะไร จะไปผ่าตัดทำไม

...บางคนมาบอกคุณยายว่าจะไปผ่าตัด ท่านก็นั่งนิ่ง ๆ เจียบไป ๕ นาที แล้วก็บอกว่า “คุณจะไปผ่าตัดทำไม ผ่าแล้วก็ไม่มีอะไร คุณไม่ได้เป็นอะไร”

เขาก็แย้งว่านัดกับหมอที่จะผ่าตัดแล้ว ท่านจึงบอกว่า “ก็ตามใจคุณ ถ้าจะผ่าตัด ก็ภาวนา **สัมมา อะระหัง** ไว้นะ” แล้วเขาก็กลับไป

พอผ่าตัดเสร็จแล้ว ก็มารายงานคุณยายว่า หมอบอกว่าไม่มีอะไร ไม่ได้เป็นอะไร คุณยายท่านก็บอกว่า “ก็ดีเหมือนกัน จะได้รู้ว่า ผ่าแล้วมันเป็นอย่างไง”...

ที่มา : คุณยายผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย พิมพ์ครั้งที่ ๑ หน้า ๘๙

เห็นในสมาธิว่าได้เงินแล้ว

เรื่องนี้ เป็นเรื่องราวในช่วงที่เพิ่งเริ่มก่อสร้างศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม (ต่อมาคือวัดพระธรรมกาย)

...ในระหว่างที่ดำเนินการขุดดินอยู่นั้น ได้เกิดภาวะเงินฝืดขึ้นมากกลางคัน ขาดเงินไปหนึ่งหมื่นบาทเศษ ซึ่งกำหนดจะต้องนำไปจ่ายค่าแรงงานในวันรุ่งขึ้น หลวงพ่อทัตตะ (ตอนนั้นยังไม่ได้บวช) ถามคุณยายว่ามีเงินเท่าไร ท่านตอบว่ามีอยู่พ้นกว่าบาท หลวงพ่อทัตตะฟังแล้วกระวนกระวายใจอย่างหนัก คุณยายเห็นดังนั้นจึงเอ่ยขึ้นว่า
“ไปนั่งสมาธิก่อนเถอะ เดี่ยวยายจะตามสมบัติมาให้”

หลวงพ่อทัตตะขึ้นไปนั่งสมาธิตามที่คุณยายบอก แต่ไม่สามารถทำให้หยุดนิ่งได้ เพราะกังวลเรื่องเงินมาก วันนั้นคุณยายก็นั่งสมาธินานเป็นพิเศษ ตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๓ ทุ่ม

พอเลิกนั่งแล้วหลวงพ่อทัตตะก็รำพึงว่า “ถ้าพรุ่งนี้ไม่มีเงินค่าแรงคนงานเป็นค่าจ้างขุดคันคู คงเกิดเรื่องแน่”

แต่คุณยายก็ยังยืนยันยืนยันว่าท่านเห็นในสมาธิว่าได้เงินมาแล้ว หลวงพ่อทัตตะไม่รู้จะอย่างไร จึงลาคุณยายกลับและนัดว่าพรุ่งนี้จะมารับเงิน แต่พอเปิดประตูจะออกไป ก็พบผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่บันไดหน้าบ้าน เมื่อซักถามกันแล้วได้ความว่า พ่อของเขาสั่งไว้ก่อนตายว่า ให้นำเงินมาทำบุญที่นี้ ๓๐,๐๐๐ บาท เขามารออยู่ตั้งแต่

๑ หุ้ม แต่เข้าไม่ได้ เพราะทุกคนปิดประตูขึ้นไปนั่งสมาธิกันหมด

ญาณทัสสนะของคุณยายแม่นยำมาก ภายนอกภายใน
ตรงกันไม่คลาดเคลื่อน เงินที่คุณยายเห็นปรากฏในสมาธิและนอก
สมาธินั้น เป็นจริงทุกประการ...

ที่มา : คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย พิมพ์ครั้งที่ ๒ หน้า ๑๕๗-๑๕๙

สิ่งที่คุณเห็นคือเปรต

มีสามีภรรยาคนหนึ่ง ภรรยาเป็นอาจารย์โรงเรียนวัดบวรนิเวศ เป็นลูกศิษย์คุณยาย ส่วนสามีไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ วันหนึ่งฝ่ายสามีมารบกวนยายและเล่าว่า คืนหนึ่งขณะเขานอนอยู่ที่นอกชานที่บ้านต่างจังหวัด เขาเห็นคว้นแทรกร่องกระดานขึ้นมา แล้วยึดขึ้นเป็นรูปร่างของคน มองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ สูงขนาดต้นตาล ยกเท้าก้าวข้ามหลังคาบ้านไป เขาไม่ทราบว่าเป็นอะไร ไปถามมาหลายวัดแล้วแต่ได้คำตอบไม่ชัดเจน บางท่านก็บอกว่า “คุณตาผาด” ขณะฟังเรื่องนี้คุณยายท่านหลับตาทำสมาธิเฉย ๆ จากนั้นเขาก็ถามว่า “สิ่งที่ผมเห็นคืออะไร” พอสิ้นคำถามคุณยายก็ตอบว่า **“สิ่งที่คุณเห็น คือ เปรต แล้วเปรตนั้นก็เป็ญญาคิคุณนั้นแหละ”** เขาก็เถียงว่า “ญาคิผมไม่มีวันไปเกิดเป็นเปรต” คุณยายท่านก็ไม่ว่าอะไร เขาถามต่อว่า “ทำไมญาคิผมถึงไปเป็นเปรต” “ญาคิคุณเป็นอดีตมคณายกโกงของวัด ตายแล้วก็เลยไปเป็นเปรต” เขาแย้งว่า “ไม่มีหรือญาคิผมที่เป็นมคณายก ถ้าครุว่าเป็นมคณายก ญาคิผมชื่ออะไร” คุณยายตอบว่า “ชื่อรัศมี” เขาก็แย้งอีกว่า “ผมไม่เคยมีญาคิชื่อนี้” จากนั้นก็ยกมือไหว้คุณยายครั้งหนึ่งแล้วลงจากบ้านไป

หลายเดือนต่อมา เขากลับมาบอกคุณยายว่า “จริงด้วย ญาคิผมคนหนึ่งชื่อรัศมี เขาเป็นมคณายก ตอนนี้ตายไปแล้ว ไปสืบประวัติดู เขาก็โกงของวัดจริง ๆ แต่ผมก็ไม่เชื่อว่าเปรตมีในโลก”

ที่มา : ยิ่งรู้จัก ยิ่งเคารพรักท่าน หน้า ๙๓-๙๔

พรวนดินไประลึกชาติไป

พระเดชพระคุณหลวงพ่อกัปปิตชีโวเล่าว่าท่านไปเห็นคุณยายพรวนดินต้นไม้อยู่...

...ท่านพรวนดินไม้ต้นนั้นอยู่ประมาณสัก ๔-๕ ที แล้วท่านก็เหลียวมาจะหันไปพรวนดินให้ต้นไม้อื่นอีก ก็พอดีหันมาเจอหลวงพ่อกับ หลวงพ่อก็กักโดยถามท่านว่า

“ยาย...ยายอายุมากแล้ว มาพรวนดินต้นไม้ตั้งเยอะอย่างนี้ไม่เหนื่อยหรือ” ท่านตอบยิ้ม ๆ “ไม่เหนื่อยหรอกท่าน ก็ยายทำไปตรึกไปเรื่อย ๆ มันก็เลยไม่เหนื่อย”

หลวงพ่อก็กถามคุณยายต่อว่า “ยายตรึกเรื่องอะไร?”

คราวนี้คุณยายตอบยาวหน่อยว่า “ยายพรวนดินไปก็มองเข้าศูนย์กลางกายไป เข้ากลางพระธรรมกาย ระลึกชาติไปดูว่า พระพุทธเจ้าในอดีตแต่ละพระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีของท่านอย่างไร แล้วยายก็เอากการสร้างบารมีของยายไปเทียบดูว่า เรายังมีข้อบกพร่อง ยังมีความทุ่มเทในการปฏิบัติธรรมที่ห่างจากพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง ยังย่อหย่อนอีกมากน้อยแค่ไหน จะได้ปรับปรุงตัวให้เข้มงวดยิ่ง ๆ ขึ้นไป” คุณยายตอบหลวงพ่อย่างนี้

ที่มา : รอยเท้ายาย หน้า ๑๗-๑๘

ปิดกระเบิด

เมื่อคุณยายทำวิชาชาได้ ๒ ปี สงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็เกิดขึ้น หลวงพ่อวัดปากน้ำ (หลวงปู่วัดปากน้ำ) ท่านใช้ให้บรรดาลูกศิษย์ของท่านที่เข้าถึงวิชาธรรมกาย ให้ช่วยประเทศชาติ และช่วยมวลมนุษยชาติทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใด ให้เลิกรบราฆ่าฟันกัน และให้ประเทศไทยรอดพ้นจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากสงคราม คุณยายเล่าถึงวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ใช้วิชาธรรมกายช่วยชาวโลกว่า **ท่านได้สั่งให้บรรดาลูกศิษย์ที่บรรลुวิชาธรรมกายช่วยแก้ไขทุกข์ดังกล่าวข้างต้น ด้วยการปิดลูกระเบิดบ้าง หรือดลจิตดลใจให้ข้าศึกมองเห็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญผิดเพี้ยนไป เช่น เห็นเมืองเป็นป่าบ้าง เห็นทะเลเป็นเมืองบ้าง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ข้าศึกทิ้งระเบิดได้ตรงเป้าหมาย งานนี้ต้องประสานกำลังสมาธิกันอย่างเหนียวแน่น เรียกว่าสู้กันตาไม่กระพริบทีเดียว ใครใช้งานไม่ได้ตั้งใจ ต้องให้ครูบาอาจารย์คอยกระตุ้นอยู่เรื่อย ๆ ท่านจะไม่ค่อยเรียกใช้ และตำหนิลูกศิษย์พวกนี้ว่า “ไอ้ขี้ได้”**

ที่มา : รอยเท้ายาย หน้า ๒๗

ช่วยพ่อในนรก

ตอนนั้นหลวงพ่อก (หลวงพ่อกัณฑ์ชิว) ยังไม่ได้บวช ได้ฝึกนั่งสมาธิกับคุณยายที่บ้านในวัดปากน้ำมานานพอสมควรแล้ว จึงหาโอกาสถามปัญหาเรื่องนรกสวรรค์ที่ค้างคาใจมานานกับคุณยายหลวงพ่อกกราบเรียนถามท่านว่า “ยายครับ บาป-บุญ นรก-สวรรค์ นี่มีจริง ๆ หรือเปล่าครับ?” “มีสิ” คุณยายตอบสั้น ๆ “ยายไปเห็นมาหรือ?” หลวงพ่อกหรีเสียดถามเบา ๆ ทำเสียงให้อ่อนน้อมเต็มที่ เพราะรู้สึกว่าเป็นคำถามที่ออกจะคาดคั้นเอากับครูบาอาจารย์มากไป เหมือนไม่ค่อยจะปลงใจเชื่อคำพูดกันนัก แต่โดยใจจริงแล้วหลวงพ่อกเคารพเชื่อฟังท่านทุกเรื่องตลอดมา มีแต่เรื่องนรก-สวรรค์นี้เท่านั้น ที่อยากได้ฟังจากปากผู้ที่เคยไปเห็นมาด้วยตัวเองจริง ๆ

คุณยายทำหน้าเฉย ๆ ตอบเสียงจริงจางว่า “เห็นสิ ไม่เห็นจะพูดถูกหรือว่ามี พ่อของยายนะ ตกเย็นกินเหล้าทุกวัน แต่กินไม่มาก วันละสิบสตางค์เท่านั้นเอง พอหน้าแดง ๆ ก็กินข้าวได้ แต่ถึงอย่างนั้น พ่อพ่อยายตายไปก็ไปตกนรก เมื่อยายฝึกสมาธิมาก ๆ จนเข้าถึงธรรมกายแล้ว ยายก็เข้าธรรมกายให้พาไปดู เห็นพ่อตกนรกอยู่ ยายก็เลยใช้วิชาธรรมกายช่วยพ่อขึ้นมา”

ตกใจ! ทำไมคุณยายรู้

ขณะนั้นอาตมา (พระปลัดสุธรรม สุขโม) อายุ ๒๒ ปี เป็นนักดนตรีอาชีพฝีมือยาว ได้ไปกราบคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ เมื่อทราบวัตถุดิบประสงค์ว่า อาตมาอยากจะมาพบท่าน เพื่อศึกษาธรรมปฏิบัติ ท่านก็บอกว่า “วันนี้เป็นวันพฤหัสบดี ให้ไปปฏิบัติธรรมที่หอสังเวชฯ เพื่อฟังเทศเสียงของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวกน้ำ ภาชีเจริญ* สอนการปฏิบัติธรรมเบื้องต้น ประมาณ ๑ ชั่วโมง”

เมื่อฟังจบแล้ว ก็ย้อนกลับไปหาท่านใหม่ คราวนี้ท่านทักทันทีเลยว่า “นี่คุณ คุณเอาสังฆารไปถล่มทลายทำไม น่าจะเรียนหนังสือให้จบ จะได้เป็นที่พึ่งของพ่อแม่ เป็นตัวอย่างที่ดีของน้อง ๆ” **อาตมาตกใจมาก เพราะตั้งแต่พบท่านยังไม่ได้พูดคุยถึงประวัติส่วนตัวกันเลย แต่ทำไมท่านรู้เรื่องของเรามาก**

อาตมาเป็นลูกคนโต ในจำนวนพี่น้อง ๕ คน และหนีออกจากบ้านตั้งแต่อายุ ๑๕ ปีเศษ ไม่ยอมเรียนหนังสือต่อ ละทิ้งกลางคันไปคบคนพาล หลงผิดใช้ชีวิตเพลิดเพลินกับแสงสี อบายมุข และสุรายาเมาเป็นอาจिन แต่ด้วยญาณทัสสนะที่แม่นยำของคุณยาย ทำให้อาตมาน้ำตาซึม แล้วนั่งอิงไปชั่วขณะ วันแรกที่ได้พบคุณยาย วันนั้นถือได้ว่าเป็นวันเริ่มต้นชีวิตใหม่ของอาตมา เปรียบเสมือนเราเดินหลงทางในท่ามกลางความมืดมิดมาตลอด และเริ่มมองเห็นแสงสว่างรำไร เห็นหนทางที่จะเดินออกจากความมืดได้อย่างแน่นอน

ยังไม่ออกเพราะล็อกเก็ตยาย

เมื่อครั้งที่หลวงพี่ (พระพิณิจ จารุบุญโณ) นำหมู่คณะไปทอดกฐินที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์นั้น เมื่อเสร็จพิธีแล้ว คนในพื้นที่พาหลวงพี่กับหมู่คณะไปด่านสิงขร พอไปถึงหลวงพี่ก็ถามตำรวจที่เฝ้าด่านว่าเข้าไปได้ไหม ตำรวจบอกว่าเข้าได้ พอเดินไปถึงศาลนักรบพม่าสมัยที่แตกทัพ แล้วก็ไปเสียชีวิตที่นั่น หลวงพี่ก็จะพาพวกเรากลับ แต่มีคนขอไปต่ออีกหน่อย อีกนิดเดียวก็จะถึงด่านแล้ว หลวงพี่เห็นว่าทุกคนกำลังปีติในบุญ จึงตกลง

...พอเดินไปถึง พวกเราบางคนก็ขึ้นไปปีนด่านบ้าง เข้าไปข้างในบ้าง มีคนหนึ่งคว่ำกล้องถ่ายรูปขึ้นมาถ่าย ทหารพม่าที่เฝ้าอยู่ก็โวยวายขึ้นมา หลวงพี่เห็นท่าทางไม่ดี ก็เรียกคนนั้นกลับมา ระหว่างเดินกลับไปขึ้นรถ มีธรรมทายาทคนหนึ่งวิ่งมาหน้าตาซีดเผือด บอกว่า “เมื่อก็ผมเจอทหารพม่า ๒ คน เอาปืนจ่อหัว โส้ให้ผมถอยหลังกลับมา”

ขณะนั้นกำลังโพล่พลั่ว ทหารพม่า ๒ คนเดินเข้ามา คนหนึ่งสะพายปืน ๒ กระบอก อีกคนหนึ่งเหน็บมา ๒ กระบอก เห็นปืนก็รู้ว่าอย่าว่าแต่ยิงคนเลย ยิ่งข้างก็ไม่เหลือ เหตุการณ์ตอนนั้นคับขัน ไม่รู้จะทำอย่างไร ความคิดก็ผุดขึ้นมาว่า เรามีล็อกเก็ตที่คุณยายให้มา คุณยายท่านบอกว่า “ให้เอาติดตัวไว้ ยายจะไปด้วยทุกหนทุกแห่ง จะคุ้มครองป้องกันภัยอันตรายทุกอย่าง” **หลวงพี่จึงจับล็อกเก็ตแล้วบอกว่า “คุณยายช่วยพระด้วย ช่วยพระกับหมู่คณะด้วย”**

ทันทีที่นึก คุณยายก็ปรากฏขึ้นที่ศูนย์กลางกาย และขยายใหญ่ขึ้นไปเรื่อย ๆ จนรู้สึกว่าคุณยายคลุมหมุ่คณะทุกคน หลวงพี่ทำไมทำมือสื่อสารให้ทหารพม่า ๒ คนนั้นใจเย็น ๆ หลวงพี่เดินไปจับแขนเขา ยังไม่ได้คุยอะไรกันเลย เสียง แชะ แชะ ดังขึ้น อ้าว..อีกคนยิงแล้ว พอเสียงดังชะ เขาก็คว้าอีกระบอกหนึ่งออกมา คราวนี้ยิงใหญ่เลย ก็ยังไม่ออก ปรากฏว่าเขาตกใจ สีหน้าแวตารู้สึกกลัวมาก ตอนแรกเขาเดินไล่ให้เราถอยกลับ พอยังไม่ออก เราเดินไล่เขาบ้าง หลวงพี่ว่าเขาคงจะกลัวอานุกาพอะไรที่เขาไม่รู้ เขาตกใจแล้วชี้ให้หลวงพี่กลับเข้าไปในแดนไทยก่อน หลวงพี่บอกว่า “ไม่ไป จะไปก็ต้องไปด้วยกันหมด เพราะเรามาด้วยกัน” เขาก็นั่งอยู่นาน แล้วก็อนุญาต พวกเราจึงรีบเดินกลับ พอมาถึงปากทาง ชาวบ้านบอกว่าออกมาได้อย่างไร ปกตินายทหารคนนี้เกร จะจับนักท่องเที่ยวยาวไปขัง ๓-๗ วัน แล้วก็ชิงคุกขี้ไก่ด้วย

กลับมาถึงวัดหลวงพี่ก็ไม่ได้เล่าให้ใครฟัง ต่อมา คนที่ไปด้วยกันมาวัด และมีโอกาสไปกราบคุณยาย เล่าให้ท่านฟังว่า เกิดเหตุการณ์อย่างนี้ ๆ ขึ้น คุณยายก็บอกว่า “นั่นแหละยายไปช่วยพวกคุณเอง คุณไม่รู้หรือ”

ที่มา : อานุกาพแห่งบุญ ฉบับที่ ๔ หน้า ๙-๑๐

สัมผัสความตาย

เช้ามีดวันอาสาฬหบูชา (วันเสาร์ที่ ๒๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๓) อาตมา (พระบุญเจียร พุทธิธโร) เกิดป่วยหนักกะทันหัน มีไข้สูงมาก คอแข็ง ไปฉี่ไม่ไหว แต่ยังรู้สึกตัวดีอยู่ เพื่อนธรรมทายาทช่วยกันหาม ขึ้นรถไปโรงพยาบาลจุฬาฯ หมอเจาะน้ำจากไขสันหลังตรวจดูพบว่า “เป็นโรคสมองอักเสบจากเชื้อไวรัส” แล้วส่งเข้าห้อง ICU ตึกประสาทวิทยาทันที อาตมาหมดสติไป ๑๐ วัน ชักเกร็งทุก ๕ นาที ฉีดยาแก้ชัก จนยาหมดคลัง ต้องไปยืมยาจากโรงพยาบาลพระมงกุฎฯ มาใช้

อาตมาอาการหนักถึงขั้นสมองบวมมาก คณะแพทย์ลงความเห็น ว่า ควรผ่ากะโหลกออก เพื่อลดความดันของเนื้อสมอง อาจจะรอด ชีวิตได้ แต่สภาพสมองคงกลับคืนมาเหมือนเดิมไม่ได้ ซึ่งหมายความว่า จะกลายเป็นคนปัญญาอ่อน คุณยายยืนยันไม่ให้ผ่า คุณยายท่าน นิ่งเข้าที่ช่วยแก้ไขโรคภัยไข้เจ็บด้วยอานุภาพวิชชาธรรมกาย ท่านเอ่ย กับอาจารย์แพทย์หญิงสดีใส เวชชาชีวะ ซึ่งเคยเป็นอาจารย์สอน อาตมาในสมัยที่เรียนแพทย์ว่า “ถ้าไม่หายยายเสียชื่อ” ในที่สุดก็ ไม่ได้ผ่า และอาการดีขึ้น

อาตมารักษาตัวที่โรงพยาบาล ๒ เดือน อาการดีขึ้นดีคืน พักฟื้น ที่บ้านอีก ๓ เดือน หลังจากนั้นก็กลับไปรับราชการเป็นหมอรักษา คนไข้ต่อ โรคไวรัสนี้น่าจะเกิดจากถูกยุงกัดตอนที่บวชเป็นพระธรรมทายาท

แล้วไปจุดงค์ที่ตอยขุนตาล จังหวัดลำปาง เพราะมีข่าวว่าโรคนี้ระบาด
แถบภาคเหนือในระยะนั้นพอดี

ร่างกายและสมองในระยะ ๔-๕ ปีแรก อ่อนเปลี้ยและล้ามาก
ไปวัดพบหน้าคุณยายท่านเตือนเสมอว่า “สมองตอนนี้ยังไม่ปกติ เส้น
ประสาทยังระบมอยู่ ห้ามทำงานหนัก ให้อนพักมาก ๆ และห้ามใช้
สมอง” เวลาถึงงานวัด อาตมาออกไปลงสนามดูเขาทำงาน คุณยายสั่ง
อุบาสกรุ่นน้องมากำชับว่า “ห้ามทำงาน”

หลวงพ่อดัตตชีโวเคยบอกว่า “งานช่วยชีวิตคราวนี้ คุณยาย
นั่งให้เป็นเดือนทีเดียว ไม่รู้ใช้บุญหมดไปเท่าไร ช่วยให้อรอดตายและ
ไม่พิการพิการ ให้แข็งแรงเป็นปกติอีก” คำพูดแต่ละคำของครูบาอาจารย์
อาตมาจำได้เป็นอย่างดี แม้ว่าจะล่วงเลยมา ๒๐ กว่าปีแล้วก็ตาม

อาตมาระลึกอยู่เสมอว่า กายเนื้อที่ยังคงอยู่และห่มผ้ากาสาพัสตร์
ครองเพศพรหมจรรย์ในขณะนี้ เป็นเพียง “เศษซากที่หลงเหลืออยู่”
รอดพ้นจากความตาย อุบัติเหตุ ความพิการ และภัยพิบัติหลาย ๆ ครั้ง
สามารถสร้างบารมีตามหมู่คณะได้ทัน เพราะอานุภาพวิชชาธรรมกาย
ของพระพุทธเจ้า ซึ่งคุณยายอาจารย์ช่วยต่อชีวิตให้อาตมามีชีวิตอยู่
จนถึงทุกวันนี้...

ถึงยายตายก่อนยายก็ช่วยได้

พระประดิษฐ์ อริขุโขย ตอนสมัยที่เป็นอุบาสก.. มีอยู่วันหนึ่ง เพิ่งกลับจากทำงาน ลงรถประจำทางบริเวณสะพานคลองแตนหลังวัด แล้วเดินลัดเลาะเลียบกำแพงวัดด้านทิศใต้มาเจอพี่สถาพร เราเดินคุยกันเรื่องเงินเดือนที่ได้ไม่ค่อยพอใช้ จากนั้นได้แยกกัน ...

เมื่อเดินมาถึงถนนเจอคุณยายท่านนั่งอยู่บนสามล้อ มุมด้านหนึ่งของอาคารยามา (ห่างประมาณ ๓๐ เมตร) ท่านหันกลับมา พูดดัง ๆ ว่า “เรานะ ใช้เงินให้มันเป็นหนอยนะ ใช้ไม่เป็นก็เป็นขี้ข้าเงิน” หลวงพี่ตกใจมาก แต่ก็อึ้งจรรยาใจมากกว่า เมื่อสักครู่คุณยายท่านรู้ได้อย่างไรว่าเราคุยเรื่องเงินไม่พอใช้บริเวณนอกกำแพงวัด...

อีกเรื่องหนึ่ง อุบาสกที่คุณยายท่านชอบเรียกว่า “เด็กวัด” สนทนากันเบิกบาน คุยกันว่า คุณยายช่วยคุณบุญให้ “เฮ้อ! ใครจะเป็นอะไร จะตายให้รีบตายนะ คุณยายยังอยู่จะได้ช่วยได้” หลวงพี่ก็เอาคำพูดนี้ไปเล่าให้คุณยายฟัง คุณยายท่านก็ยิ้มเบิกบานในความไม่รู้ของพวกเรา แล้วก็ขำด้วย ท่านบอกว่า **“ถึงยายตายก่อน ยายก็ช่วยได้”**

ดังนั้น ทุก ๆ คน ให้มาเอาบุญกับคุณยาย ...ส่วนท่านก็ดูอยู่แล้วว่า ลูกหลานคนไหนมาบ้าง แล้วท่านก็ดูว่า ใครมาเอาบุญกับท่านบ้าง ...

คุณยายมาเตือน

ครั้งหนึ่ง หลวงพี่ได้รับหน้าที่ดูแลการอบรมธรรมทายาท วันหนึ่งนั่งสนทนากับเพื่อนที่มงาน คุณกันถึงมโนปณิธานว่า ใครบวชมาทำอะไร พระเพื่อนบอกว่า ท่านบวชเพื่อจะเผยแผ่ธรรมะไปทั่วโลก จะไปต่างประเทศ เรากี้ “ดี ๆ สาธุ อนุโมทนาบุญด้วย” ส่วนเราบวชมาก็ตั้งใจจะมานั่งสมาธิ จะปฏิบัติธรรม เอาอย่างคุณยาย เพื่อนก็อนุโมทนาบุญ

คุณกันไปคุยกันมา สักพักหนึ่งท่านก็บอกว่า จะไม่ทำงานแล้วนะ ไม่ได้บวชมาดูแลการอบรมธรรมทายาท ให้หลวงพี่รับหน้าที่อบรมไป เรากี้บอก จะได้ยังไง เอาเปรียบกันนี้ เรากี้ไม่ได้บวชมาทำงานเหมือนกัน อยากจะมานั่งธรรมะ ก็โยนกันไปโยนกันมา สงสัยจิตมันหยาบ

ต่อมาหลับไป รู้สึกว่าคุณยายเปิดประตูเข้ามาในกุฏิ ตกใจพอเข้ามาท่านก็ไม่พูดพล่ามทำเพลง คว่าไม่ว่าดกवादกุฏิใหญ่เลยตั้งแต่หน้ากุฏิยันหลังกุฏิ กวาดเสร็จท่านก็มายืนที่ปลายเตียง บอกว่า “นี่ไง ไม่เห็นยากเลย มื้อยายทำไป ใจยายก็จรดศูนย์” พูดจบก็หายแวบไป เรากี้ตื่นพอดี โอ้โฮ! ยกมือท่วมหัวเลย คุณยายมาเข้าฝันมาสอดละเอียด คือ ท่านมาบอกเราว่าอย่าปฏิเสธบุญ บุญที่เกิดขึ้นเป็นโอกาสของเรา บุญอะไรก็แล้วแต่ที่วิ่งมาหาเรา ให้ทำเต็มที่อย่ามีข้ออ้าง บุญต้องเอาทั้งหยาบทั้งละเอียด บุญหยาบจะสนับสนุน

บุญละเอียด บุญละเอียดจะทัບทวีบุญหยาบให้ได้บุญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

อีกเรื่องหนึ่งตามปกติตอนเพล คุณยายท่านจะประเคนอาหาร
หลวงพ่อกับพระอาจารย์ทุกวัน วันหนึ่งมีนักศึกษาจากกลุ่มหนึ่งมาที่วัด

สมัยก่อนต้นไม้ยังไม่เยอะ ตรงไหนมีต้นไม้ก็ไปนั่งรวมกันเวลา
พัก ที่ข้าง ๆ เรือนไทยที่หลวงพ่อกับพระอาจารย์ท่านฉันภัตตาหาร
มีต้นไม้ร่มดี นักศึกษาก็มานั่งกัน

วันนั้น นักศึกษาคุยกันเจียวจ้าว เรานึกภาพเด็กวัยรุ่นดูก็แล้วกัน
พอคุณยายท่านประเคนเสร็จ ท่านก็เดินไปที่กลุ่มนักศึกษา “คุณเจียบ ๆ
หน้อย พระกำลังฉัน เตี้ยวบาป” ท่านพูดจบก็หันหลังเดินกลับกุฏิ

เด็กนักศึกษาเห็นท่านไปไกลแล้ว จะขึ้นกุฏิอยู่แล้ว มีหัวโจก
คนหนึ่งอดรนทนไม่ได้ รำพึงขึ้นเบา ๆ ในกลุ่มเพื่อน บอกว่า “นี่หรือวะ
คุณยายที่ว่าเป็นโสดาบัน” พอพูดจบเท่านั้น คุณยายท่านกลับหลังหัน
มาเลย เดินมาถึงก็บอกว่า “คุณ ยายไม่ได้บอกว่าเป็นโสดาบันนะ
ยายบอกว่าคุณเจียบ ๆ พระกำลังฉัน เตี้ยวบาป” เท่านั้นแหละ
เจียบเป็นเปาสาก แล้วคุณยายก็เดินกลับเข้าไป

ผู้เทศน์ : พระชัยพร วรจิตโต

ติดทหารกองทัพนคร

ครั้งหนึ่ง เพื่อนอุบาสกชื่อมานะศักดิ์ชวนอาตมาไปกราบขอพรคุณยาย (ตอนนั้นอาตมายังไม่ได้บวช) เนื่องจากเพื่อนอายุครบเกณฑ์ทหารพอดี ไม่อยากสูญเสียเวลาที่จะได้ช่วยงานพระศาสนาไป กลัวบุญจะขาดช่วง เดียวจะได้บุญน้อยกว่าคนอื่น ๆ แล้วจะตามคุณยายหลงพอ และหมั่นคณะไม่ทัน

เขาชวนอาตมาถึง ๓ ครั้ง อาตมาก็พูดย้ำถึง ๓ ครั้งว่า อาตมาเรียน รด. ไม่ต้องเกณฑ์ทหาร เพราะเป็นทหารกองเกินอยู่แล้ว ให้เขาชวนคนอื่นไปแทน แต่เมื่อเห็นความตั้งใจของเพื่อน จึงตัดสินใจพากันไปกราบขอพรจากคุณยาย ท่านบอกว่า “พวกเราไม่ต้องเสียเวลาไปเป็นทหาร พวกเราเกิดมามีหน้าที่อยู่แล้ว เป็นทหารกองทัพนครดีกว่า เอาเวลามาช่วยงานพระศาสนา ได้บุญได้บารมีติดตัวไป เอาละขอให้โชคคตินะ ให้ ‘สัมมา อะระหัง’ เยอะ ๆ แล้วยายจะช่วยคุณบุญและอธิษฐานให้”

ปรากฏว่าอาตมาเกิดป่วยขาดเรียน รด. เกินกำหนด เป็นเหตุให้ต้องไปเกณฑ์ทหาร แต่เพราะเชื่อมั่นในคำพูดของครูบาอาจารย์ว่าศักดิ์สิทธิ์พรของคุณยายต้องสำเร็จเป็นจริงเสมอ จึงตัดสินใจเกณฑ์ทหารโดยไม่ขอผ่อนผัน อุบาสกที่มาช่วยงานวัดไปเกณฑ์ทหาร ๓ คน รวมทั้งอาตมาด้วย ปรากฏว่าอัศจรรย์ จับได้ใบดำติดทหารกองทัพนครทุกคน

ผู้เทศน์ : พระมหาชัยฟ้า ธมฺมกุโล

ระวังไฟไหม้

คนที่มากราบคุณยาย ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังจะมีความทุกข์ในวัน
ต่อ ๆ ไป แต่คุณยายท่านเห็น ท่านทราบล่วงหน้า แล้วท่านก็จะทัก

เรื่องนี้ กัลยาณมิตรท่านหนึ่งมาเล่าให้ฟัง เขาบอกว่าคุณยาย
ทักเขาว่า **“ให้ระวังเรื่องไฟ อย่าประมาท”** รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง ปรากฏว่า
ไฟไหม้ห้างสรรพสินค้าที่อยู่หลังบ้าน เขานึกถึงคำคุณยาย รีบเก็บ
เอกสารและทรัพย์สินสมบัติบางส่วนเท่าที่จะเก็บได้ เพราะนอกนั้นเป็น
ข้าวของเยอะแยะไปหมด เก็บไม่ทัน จึงไปยืนดูบนสะพานลอย

ขณะกำลังยืนดูอยู่ ก็นึกถึงคำคุณยาย แล้วเขาก็เห็นคุณยาย
บนท้องฟ้า คิดว่าท่านกำลังมาช่วย อีกไม่นานรถดับเพลิงก็เข้ามา
กันแน่น ไฟก็ดับลง เขายกมือทว่มหัวเลย นึกถึงพระคุณคุณยาย
ขอบพระคุณท่าน

ผู้เทศน์ : พระมนตรี จริตมนโต

มีลို့กเกิดคุณยาย รอดตายอัศจรรยั

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๔ หลวงพี่ (ตอนนั้นยังไม่ได้บวช) ไปงานฉลองปริญญาบัตรของลูกพี่ลูกน้องแล้วเกิดอุบัติเหตุรถชน หลวงพี่นั่งอยู่ข้างหน้ารถด้านซ้าย ด้านหลังมีอีก ๕ คน ดูสภาพรถใครเห็นก็บอกว่าคนที่นั่งฝั่งซ้ายตายแหง ๆ ฝั่งขวามีสิทธิ์รอด แต่ผิดคาด ฝั่งซ้ายรอด ฝั่งขวาตาย ตอนนั้นหลวงพี่อาการสาหัส กระจกคอท่อน ๑ ท่อน ๒ ที่ต่อจากกะโหลกแตก หมอว่าไม่น่ารอด ถ้ารอดก็ต้องเป็นอัมพาต

ตอนที่เกิดอุบัติเหตุ คนที่อยู่ข้างหลังลอยออกมาทั้ง ๕ คน บาดเจ็บคนละเล็กคนละน้อย พี่สะใภ้เดินมาดูเห็นหลวงพี่เลือดท่วมตัว แต่ตายังกลิ้งไปกลิ้งมาเลยรู้ว่ายังไม่ตาย ตอนนั้นขอบาร์มีคุณยายกับหลวงพ่อช่วยเต็มที่ และที่ตัวของหลวงพี่มีลို့กเกิดคุณยายรุ่นฉลอง ๒๐ ปี วัดพระธรรมกาย ซึ่งมาทราบภายหลังว่า คุณยายเคยบอกว่า “ใครมีลို့กเก็ตยาย อยู่ที่ไหนยายก็อยู่กับเราที่นั่น จะคอยปกป้องคุ้มครองภัยให้”

แต่กรรมของหลวงพี่สังสัยจะหนักมาก ไม่ตายแต่ก็บาดเจ็บหนัก กระจกคอแตก กระจกท่อนขาซ้ายหัก ตาก็ถูกกระຈกบาด โดนเย็บไปหลายแผล หลวงพี่นอนอยู่บนเตียง ๓ เดือนเต็ม ๆ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ หมอบอกว่าถ้าผ่าตัดอีก ๗ วันก็ลุกขึ้นนั่งได้ จึงถามว่าผ่าตัดอันตรายไหม หมอบอก ๕๐ : ๕๐ เรากัศษย์มีครู น้องสาวบอกว่าจะไป

ขอबारมีคุณยายก่อน

น้องสาวเอารูปไปที่วัด ไปกราบคุณยาย คุณยายบอกว่า
“**เดี๋ยวยายจะช่วย**” ก็สบายใจ น้องสาวกลับมาเล่าให้ฟัง เลยปฏิเสธ
หมอว่าไม่ผ่า หมอกังวล

อยู่โรงพยาบาล ๓ เดือน หมอก็จะผ่าตัดให้ได้ บอกว่ามีอาจารย์
หมอมาจากอเมริกาสนใจ case นี้มาก เราก็ยืนยันไม่ผ่า แล้วมีอะไร
คลใจหมอก็ไม่รู้ ทำให้เปิดแค่ตลิ่งอกหาของ ปรากฏว่าไปเจอ
collar (อุปกรณ์ที่ตามคอ) ซึ่งหมอบอกว่า ตั้งแต่เป็นหมอมายังไม่เคย
เจอเลยชิ้นนี้ เขาเรียกฟิลาเดลเฟีย คอลลาร์ (Philadelphia collar)
เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ล็อกคอผู้ป่วยที่ประสบอุบัติเหตุ ไม่ให้กระดูกคอ
เคลื่อน หมอเลยสั่งมาให้เป็นกรณีพิเศษ ตั้งแต่นั้นมาเลยลูกได้
หมอบอกว่าถ้าคุณอยู่อย่างนี้ อย่างเร็วก็ ๖ เดือน ถึงจะเป็นปกติ

แต่อาจารย์ พอถึงวันมาฆบูชาก็อยากจะไปวัด ก็ไปได้ หมอง
มาก พอกลับจากงานวันมาฆบูชา หมอบอกคุณกลับไปอยู่บ้านได้
ก็อาจารย์ ถือว่าเป็นเรื่องที่ครูบาอาจารย์ช่วยเอาไว้

ผู้เทศน์ : พระพิพัฒน์พร กิตติโสโ

คุณยายตามไปอเมริกา

เรื่องนี้ คุณยายไปถึงอเมริกาเลย ครั้งแรกที่กล้าพัฒนาอยู่ที่รัฐจอร์เจีย เมืองแอตแลนตา ไปทอดผ้าป่าที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมในช่วงบ่าย เธอมีโอกาสนิบัติธรรมพร้อมกับเสียงนำของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ที่ถ่ายทอดเสียงไปยังเมืองแอตแลนตา วันนั้นพระอาจารย์ได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับมหาธรรมกายเจดีย์ และการสร้างองค์พระประจำตัวให้เธอฟัง แต่เธอก็ไม่ได้บอกพระอาจารย์ว่าจะมาสร้างองค์พระตอนไหน

หลังจากนั้น ๓ เดือน วันหนึ่งหลังจากที่ กล้าพัฒนาปฏิบัติธรรมนานต่อเนื่องถึง ๒ ชั่วโมง เธอลุกไปมองสวนดอกไม้ ทันใดนั้น ก็ได้ยินเสียงดังก้องกังวาน นุ่มนวล มีอำนาจ เรียกชื่อของเธอดัง ๆ “พัฒนา พัฒนา พัฒนา” ๓ ครั้ง

หลังสิ้นเสียงนี้ เธอเห็นผู้หญิงสูงอายุ ร่างผอมบาง แต่งชุดขาว ใส่หมวกไหมพรมสีขาวมีจุด มีสไบเฉียงพลีอยู่ด้านหลัง มีความรู้สึกวาท่านยืนลอยอยู่เหนือพื้นดินในสวนดอกไม้ ท่านถามว่า “นี่เธอ ทำอะไรอยู่ ทุกคนมีชื่อสร้างพระกัน ทำไมไม่มีชื่อของเธอเลย รีบทำชิลูก”

ทันทีที่ท่านพูดจบ กล้าพัฒนาก็รีบบอกลูกให้ขับรถพาไปที่ศูนย์แอตแลนตา เพื่อไปสร้างองค์พระ พอสร้างเสร็จก็เลิบบไปเห็นที่ผนังมีรูปคุณยายติดอยู่ เห็นนัยน์ตาทั้งคู่ ใบหน้า และลักษณะ

เหมือนกับผู้หญิงสูงอายุที่เห็นในสวนดอกไม้ที่บ้าน ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเห็น
ไม่เคยรู้จักมาก่อน

หลังจากนั้นประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๒ กัลยาพัฒนาจึงมีโอกาส
ไปวัดพระธรรมกาย และเธอรู้สึกเสียใจที่ไม่เคยเจอตัวจริงของคุณยาย
และไม่มีโอกาสกราบแทบเท้าท่านเลย

คุณยายแม้มีชีวิตอยู่ท่านยังไปบอกบุญถึงต่างประเทศ โดยไม่
ต้องมี पासปอร์ต หรือวีซ่า ไปได้หมดทุกที่เลย

อีกเรื่องหนึ่ง หลวงพี่ได้มีโอกาสไปช่วยหุงข้าวที่โรงหุงข้าว
ในตอนนั้นมีพระ ๑๐ กว่ารูป ปรากฏว่าข้าวที่หุงวันอาทิตย์ตอนเช้า
ไม่ถึงครึ่งกระสอบ ที่เลี้ยงพระ เลี้ยงคนในวันอาทิตย์

แต่ปัจจุบันหลวงพี่ไปถามข้อมูลจากโรงหุงข้าว ปรากฏว่า
หุงเพิ่มขึ้นกว่าเดิมมากมาย ที่คุณยายท่านอธิษฐานเอาไว้ว่า **คนมาวัด
เป็นร้อย ก็ให้เลี้ยงได้ทั้งร้อย มาวัดเป็นล้าน ก็ให้เลี้ยงได้ทั้งล้าน** ก็
เลี้ยงได้หมดจริงตามคำอธิษฐานของท่าน

(ปัจจุบันปี พ.ศ. ๒๕๕๒ วันธรรมดาหุงข้าว ๔ กระสอบ
วันอาทิตย์ธรรมดาหุงข้าว ๓๐ กระสอบ วันอาทิตย์ต้นเดือนประมาณ
๙๐ กระสอบ)

ผู้เทศน์ : พระนรินทร สุวิโร

ขอขบารมีคุณยายให้ทำงาน

มีธรรมทายาทมาเล่าให้ฟังว่า ครั้งหนึ่งเขาตกงานอยู่ ๑๐ เดือนเต็ม ๆ ไปสมัครงานที่ไหนก็ไม่ได้ กลุ้มใจมาก ๑๐ เดือนไม่มีงานทำ ไม่รู้จะทำอะไร นึกถึงคุณยายจึงมาที่วัด มาขอขบารมีให้ท่านช่วย

ตอนนั้นคุณยายอยู่ที่อาคารดาวดั่งส์ พี่อารีพันธุ์เล่าให้คุณยายฟังว่า ชายคนนี้ตกงานมา ๑๐ เดือน มาขอขบารมีให้คุณยายช่วย พอคุณยายเจอหน้า ท่านบอกเลยว่า **“คุณ ขอให้ความอาฆาต พยาบาททั้งหลายที่อยู่ในใจคุณมลายหายไปให้หมด ให้หลุดออกไปจากใจคุณให้หมด”**

ธรรมทายาทคนนั้นตกใจ ยังไม่ทันได้กราบเรียนอะไรคุณยายเลย เจอหน้าปั๊บท่านก็พูดเลย จากที่รู้สึกตื้อ ๆ ตัน ๆ รู้สึกเหมือนถูกสิ่งสีดำ ๆ เข้ามาครอบคลุมอยู่ในตัว ในใจเขา พอสิ้นเสียงคุณยายเท่านั้น รู้สึกโล่งไปหมด เหมือนกับสิ่งดำ ๆ มันหลุดหายออกไปจากตัว จากใจ รู้สึกโปร่ง โล่ง สบายใจ

หลังจากนั้น เขาก็กราบลาคุณยายกลับบ้าน พอตอนเช้าเห็นผลทันทีเลย มีโทรศัพท์มาถามว่า เขาสนใจจะทำงานที่สมัครเอาไว้หรือเปล่า ถ้าสนใจให้รับมารายงานตัว แค่เพียงข้ามคืนเท่านั้น ก็ได้เห็นอานุภาพของคุณยาย

เขาเล่าต่อว่า ก่อนหน้านี้ เขาทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่ง เขาถูกให้ออก เขาเคียดแค้นเจ้าของบริษัทมาก อาฆาต พยาบาท ผูกใจเจ็บมาตลอด ๑๐ เดือน ใจขุ่นมัวตลอด ไปสมัครงานที่ไหนก็ไม่ได้ จนกระทั่งได้มาราบคุณยาย

เขาเล่าว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องอัศจรรย์ เป็นปาฏิหาริย์ของคุณยายจริง ๆ ท่านรู้ใจของเขา แล้วก็รู้ด้วยว่าอะไรที่ครอบงำจิตใจเขาอยู่ ท่านช่วยแก้ไขให้กิเลสที่ครอบงำจิตใจเขาหลุดออกไป พอหลุดไป ความสว่างก็เกิดขึ้น บุญที่เขาเคยทำมาไมใช่น้อยก็เข้ามาหล่อเลี้ยงใจ ในที่สุดเขาก็ได้งานทำ แต่ถ้าไม่ได้คุณยายช่วย เขาคิดว่าคงยังไม่มีโอกาสได้ทำงาน เพราะว่าในใจเขามีแต่ความอาฆาต พยาบาท ซึ่งเป็นสิ่งที่ด่ามีดครอบงำจิตใจอยู่ มีบุญเท่าไร ๆ ก็เข้ามาหล่อเลี้ยงไม่ได้ เพราะความอาฆาต พยาบาท มันเกาะกินใจอยู่หนาแน่น

วันนี้เขามาหาหลวงพี่ เป็นเรื่องบังเอิญจริง ๆ ที่เขาเล่าให้หลวงพี่ฟัง ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่ง เพราะตั้งแต่เข้าหลวงพี่ก็อธิษฐานให้คุณยายช่วยให้มีเรื่องมาเล่าให้สาธุชนฟัง ก็มาเจอกับธรรมทายาทคนนี้โดยบังเอิญ แล้วเขาก็เล่าเรื่องนี้ให้ฟัง หลวงพี่ก็เลยเอามาถ่ายทอดให้ฟังกัน

ผู้เทศน์ : พระสถาพร ญาณวิชิโซ

ตามสมบัติ

การตามสมบัติเป็นวิชาที่คุณยายท่านถนัด เพราะท่านทำมาตั้งแต่สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำให้ท่านตามเจ้าภาพมาเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำ ไม่ให้ขาดเลย

คุณยายท่านตามสมบัติตลอดเวลา นับตั้งแต่ตอนสร้างวัดพระธรรมกาย ตามทั้งคน ตามทั้งสมบัติ เวลาคุณยายท่านตามสมบัติ ต้องใช้วิชาธรรมกาย

สมบัติอยู่ที่ไหน ก็ไปตามที่นั่น เช่น สมบัติอยู่ที่มนุษย์ ก็ตามมนุษย์ เดี่ยวมนุษย์ก็เอามา ถ้าสมบัติอยู่ที่เทวดา ก็ไปตามให้เทวดาเอามา เพราะฉะนั้น ตั้งแต่คุณยายเริ่มสร้างวัดพระธรรมกาย **คุณยายต้องนั่งธรรมะตามทั้งคน ตามทั้งสมบัติตลอดมา เพราะฉะนั้นเราไม่ต้องกลัวว่าเราจะไม่มี เพราะท่านตามให้เราตลอดเวลา** คุณยายพูดอยู่เสมอว่า ถ้าสมบัติละเอียดมาแล้ว มันจะดึงดูดให้สมบัติหยาบมาเอง เพราะฉะนั้นก็ต้องไม่ห่วงเลย

ผู้เล่า : กัลยาณมิตร ดร.อรุณธรรม

แคล้วคลาดอุบัติเหตุ

กัลยาปวีณา ดำรงวงศ์ เป็นอุปัชฌายาที่ดูแลพยาบาลคุณยายรอบดึก เธอเล่าว่า... ปกติเข้าวัดประมาณ ๔ ทุ่มกว่า ๆ ถึงวัดราว ๆ เที่ยงคืน ก่อนออกจากบ้านทุกครั้ง จะบอกคุณยายในใจว่า กำลังจะไปหาท่าน ขอให้เจอคนดี ๆ คนทำมาหากิน แล้วก็เรียกแท็กซี่ ซึ่งก็เจอคนดี ๆ ทุกครั้ง

วันหนึ่ง พอเข้าไปในนั่งรถ ความรู้สึกข้างในบอกว่า วันนี้ระวังหน่อย อาจเกิดอุบัติเหตุ ก็นึกในใจว่าถ้าเจ็บตัวเดียวจะอึดคุณยายไม่ไหว จึงบอกท่านว่า ขอให้แคล้วคลาด แล้วก็นั่งหลับตามาตลอดจนถึงบางขันธุ์ พอลงสะพานมา ก่อนถึงตลาดไท มีซอยเล็ก ๆ อยู่ซอยหนึ่ง ขณะนั้นมีรถสี่ล้อคันหนึ่งวิ่งออกมาเร็วมาก พอลืมตาก็เห็นรถลอยข้ามหน้าแท็กซี่ไปลงอีกฟากหนึ่ง คนขับร้องว่า **“มันมายังไง มันมายังไง ผมชนลูกไปหมดเลยครับ ถ้าผมมาเร็วอีกนิดเดียวรถผมต้องโดนแน่ ๆ”** ในใจก็นึกถึงคุณยาย โอ! คุณยายคุ้มครอง ถ้าไม่มีท่านสงสัยคงไปนอนข้างทางแล้ว ก็นึกขอบพระคุณท่านมาตลอดทาง พอถึงวัดก็เข้าไปกราบท่าน ท่านมองหน้า แล้วก็พยักหน้า

เข้ามาหาคุณยายทุกคืน ก็มีเหตุการณ์ครั้งนั้นครั้งเดียว ไม่เคยเจออะไรอีกเลย แม้กระทั่งหลับมาในรถแท็กซี่ก็ถึงวัด เพราะคุณยายคอยดูแลปกป้องเราตลอด

ผู้เล่า : กัลยาปวีณา ดำรงวงศ์

อยู่กลางทุ่งนา ยังรู้ว่าคิดอะไร

วันหนึ่งป้ามาวัด หลวงพ่อทัตตชีโวเทศน์เรื่องมงคลชีวิต ๓๘ ประการ อยู่บนศาลาจากตุมหาราชิกา ป้าฟังเทศน์ไปตลอด เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาไปบ้าง แต่มีอยู่คำหนึ่งคือ “๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้น” ฟังแล้วไม่เข้าใจ

พอกลับบ้านไปทำนา ขณะกำลังดำนาอยู่ ใจก็คิดว่า “๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้น มันคืออะไรหนอ ๆ ๆ ? นี่ก็ตั้งแต่ตอนดำนา กว่าจะว่างมาวัดได้ก็ผ่านไปหลายวันแล้ว

พอมาวัด คุณยายยืนคอยอยู่ตรงมุมตู่สแตนเลส ที่โรงครัว (อาคารยามา) ป้าชี้จักรยานเลี้ยวมาตรงโค้งศาลาจากตุมหาราชิกา ก่อนถึงโรงครัวห่างจากตรงที่คุณยายยืนประมาณ ๕-๖ วา คุณยายก็พูดขึ้นว่า “คุณยงค์ ๆ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้น ไม่มีอะไรหรอก” ป้าก็ใจปืบเลย **“โอ้โฮ เราคิดอยู่กลางนาแท้ ๆ คุณยายรู้หมดเลย”**

“คุณยงค์ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้น ไม่มีอะไรหรอก มีความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ เท่านั้นแหละ”

ผู้เล่า : กัลยาประยงค์ ปีกขาว

ขอพรจากคุณยาย สอบเข้าได้ที่ ๑

กัลานราภรณ์ ฐานะโชติพันธ์ ไปกราบขอพรจากคุณยายเพื่อให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เธอไม่ใช่คนเรียนหนังสือเก่งมาก แต่**คุณยายให้พรไปว่า ขอให้สอบเข้าได้ที่ ๑ เลย** พอเธอขอพรจากคุณยายแล้วก็กลับไปบอกคนในครอบครัวว่าคุณยายให้พรอย่างนี้ ต่อมาเธอก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ที่ ๑ จริง ๆ (มหาวิทยาลัยมหิดล คณะเภสัชศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๓๙)

อีกปีถัดมาน้องสาวชื่ออรพรรณจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยบ้าง ก็ไปขอพรคุณยายเหมือนกัน ท่านก็บอกว่า “ดูหนังสือเยอะ ๆ นะ” แต่ไม่ได้ให้พรว่าให้สอบได้ที่ ๑ เธอจึงต้องดูหนังสือมากเป็นพิเศษอย่างที่ท่านพูดไว้ และสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีได้

ผู้เล่า : กัลานราภรณ์ ฐานะโชติพันธ์

คุณยายผู้ทรงคุณธรรม

เรื่องราวต่อไปนี้ เป็นเรื่องของคุณธรรมความดีงามนานับการ
ที่รวมอยู่ในบุคคลเพียงคนเดียว คือ คุณยาย

คุณธรรมความดีงามของท่านไม่ใช่สิ่งที่ผิวเผิน แต่เป็นคุณธรรม
ความดีอย่างยิ่งยวดกว่าที่คนปกติทั่วไปมี เช่น เรื่องความสะอาด คุณยาย
ท่านสะอาดบริสุทธิ์มาก สะอาดทั้งกาย วาจา ใจ หรือในเรื่องของการเป็น
กัลยาณมิตร ท่านก็เป็นกัลยาณมิตรชนิดข้ามภพข้ามชาติเลยทีเดียว

คุณธรรมความดีงามของท่านจึงเป็นต้นแบบอันดีเลิศในการ
ฝึกฝนตนเองของศิษยานุศิษย์รุ่นแล้วรุ่นเล่า ให้สามารถพัฒนาตนเอง
ไปในวิถิต่างแห่งความถูกต้องและดีงามยิ่งขึ้น

เนื่องจากไม่มีหนังสือเล่มใดสามารถบันทึกเรื่องราวในชีวิต
ของมนุษย์คนหนึ่งได้ครบถ้วนทุกประการ หนังสือเล่มนี้ ก็ไม่สามารถ
บรรจุคุณธรรมความดีงามของคุณยายเอาไว้ได้อย่างครบถ้วนเช่นกัน
อย่างไรก็ตาม เรื่องราวเพียงบางประการที่บันทึกไว้ในที่นี้ ก็เพียงพอ
ที่จะเป็นต้นแบบที่ดีสำหรับผู้รักการฝึกฝนตนเองให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นได้
ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งทั้งในการดำเนินชีวิตทางโลก และในฐานะ
นักสร้างบารมี

{ รักบุญกลัวบาป }

คุณยายท่านรักบุญกลัวบาปมาก ท่านมักจะกล่าวอยู่เสมอว่า “ยายกลัวอยู่อย่างเดียวว่าบุญจะน้อย ยายรักบุญ รักความดี เพราะบุญช่วยให้พ้นทุกข์ได้ เราต้องพึงบุญ ทำงานอะไรก็ต้องอาศัยบุญ บุญเท่านั้นที่ช่วยเราได้ ตายแล้วเอาอะไรไปไม่ได้ เอาไปได้แต่บุญ”

“ยอมแพ้อะไรก็ยอมเถิด
แต่อย่ายอมแพ้เรื่องบุญก็แล้วกัน”

{ มีเมตตา }

คุณยายท่านมีจิตใจเปี่ยมด้วยเมตตา ท่านรักทุก ๆ คน อยากให้ทุก ๆ คนมีความสุข ความเจริญ เจอใครท่านก็หมั่นสอนให้เขาสร้างบุญ สร้างความดี ไม่ว่าคนนั้นจะยากดีมีจนอย่างไรก็ตาม

ท่านเคยกล่าวว่า “ยายสงสารทั้งคนจน คนรวย คนรวยทำบุญ เกาไ้ดีจึงมีสมบัติ ถ้าเราไม่ชวนเขาทำบุญ บุญเกาเขาก็จะหมด ภพชาติต่อไปก็จะจนและลำบาก คนจนบุญเกาทำมาน้อย ถ้าเราไม่ชวนเขาทำบุญ ภพชาติต่อไปเขาจะจนยิ่งกว่านี้อีก ยายสงสารทั้งคนจน คนรวย เราต้องชวนเขาทำบุญ จะได้มีสมบัติติดตัวไป”

เวลามีคนมาขอความช่วยเหลือจากคุณยาย ท่านก็เต็มใจช่วย ไม่ปฏิเสธใคร ท่านใช้วิชาธรรมกายช่วยเหลือทุกคนด้วยความเมตตา แม้ว่าจะบางคนจะมาลองภูมิ ท่านก็ยังช่วยเหลือ โดยไม่โกรธเคืองแต่อย่างใด

ทุก ๆ คีน คุณยายจะยกมือพนมจรดศีร์ษะ อธิษฐานว่า “ใครมาขอ บุญบารมีมาย ขอบใจสำเร็จทุกคน ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศล”

{ เป็นยอดกัลยาณมิตร }

คุณยายท่านเป็นยอดกัลยาณมิตรที่คอยแนะนำประทับประคอง ศิษย์ให้อยู่บนเส้นทางแห่งการสร้างบารมีเรื่อยมา เมื่อครั้งที่ท่านป่วยหนัก หลวงพ่อธัมมชโยเดินทางไปเยี่ยมท่าน อยากจะไปศึกษาวิชาธรรมกายกับท่าน ท่านก็สอนให้ทั้ง ๆ ที่นอนป่วยอยู่บนเตียง โดยไม่สนใจเรื่องเจ็บไข้ได้ป่วย มีแต่หัวใจของยอดกัลยาณมิตรที่จะถ่ายทอดความรู้ให้ศิษย์

ในสมัยที่สร้างวัดพระธรรมกายใหม่ ๆ มีผู้ไม่หวังดีมาเบียดเบียน เป็นระยะ ๆ บางครั้งก็มาขโมยเรือ หรือไม่ก็ขโมยข้าวของต่าง ๆ เหตุการณ์เหล่านี้เป็นอุปสรรคกับคณะทำงานมาก แต่คุณยายท่านก็คอยเป็นกัลยาณมิตรให้ทุก ๆ คน

ในช่วงที่มีปัญหานี้ เมื่อคณะทำงานไปนั่งสมาธิที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ในวันอาทิตย์ตามปกติ รุ่งขึ้นคุณยายให้นั่งสมาธิต่ออีกวัน วันนั้น

ท่านพนมมืออธิษฐานนานมาก บรรดาศิษย์เห็นแล้วอดสงสัยไม่ได้ จึงถามท่านว่า “คุณยายอธิษฐานอะไร นานจัง” ท่านตอบว่า “เกิดไปอีกก็ภพก็ชาติอย่าได้เจอคนพาล ไม่ว่าศัตรูจะยกมาเป็นกองทัพแค่ไหน ก็อย่าให้มาทำร้ายยายและบริวารได้ ตัวยายเองและบริวารก็อย่าได้มีจิตคิดทำร้ายใคร แม้แต่มดแต่ปลวก ก็ขออย่าให้คิดฆ่าเลย” เมื่อได้ฟังดังนั้น ความขัดเคืองขโมยของศิษย์ก็หายเป็นปลิดทิ้ง

คุณยายรู้ทันว่าศิษย์ของท่านไม่พอใจขโมยมาก ท่านเป็นห่วงศิษย์ทุกคน ไม่อยากให้ไปก่อเวรกับใคร อยากให้ทำแต่ความดี ทำแต่บุญกุศลล้วน ๆ

{กตัญญูกตเวทีและมีความเคารพ}

คุณยายท่านมีความกตัญญูกตเวทีและเคารพหลวงปู่เป็นที่สุด ท่านอยู่ในโอวาทของหลวงปู่ตลอดมา ไม่ว่าหลวงปู่จะสั่งให้ทำอะไรก็ตาม ท่านก็ห่มเทศิวิตจิตใจทำให้ได้ตามคำสั่งทุกประการ

แม้หลวงปู่จะละโลกไปแล้ว ท่านก็ยังเคารพในคำสั่งที่ให้ช่วยกันสืบทอดวิชาธรรมกาย เพื่อจะได้ขยายงานพระพุทธศาสนา วิชาธรรมกายไปทั่วโลก คุณยายสืบสานเจตนารมณ์ของหลวงปู่จนกระทั่งปัจจุบันวิชาธรรมกายแผ่ขยายไปเป็นที่พึ่งของชาวโลกทั่วทุกทวีป

เมื่อครั้งที่หลวงพ่อดมชโยดำริว่าจะหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ด้วยทองคำ คุณยายท่านปีติยินดีมากที่จะได้บูชาคุณหลวงปู่ ท่านช่วยชักชวนผู้มีบุญจำนวนมากให้มาช่วยกันถวายปัจจัยสร้างรูปหล่อหลวงปู่ แม้ช่วงนั้นท่านจะอายุมากแล้วก็ตาม

สำหรับคุณยายทองสุขผู้เป็นครูสอนสมาธิคนแรกของท่าน คุณยายก็ได้ดูแลอุปฐากมาโดยตลอด ในช่วงที่คุณยายทองสุขออกไปเผยแพร่ธรรมะตามหัวเมือง เมื่อกลับมาวัดปากน้ำ คุณยายก็จะช่วยถ่ายทอดสิ่งที่หลวงปู่สั่งงานในโรงงานทำวิชาให้คุณยายทองสุข

เมื่อคุณยายทองสุขเจ็บป่วย ท่านก็เฝ้าดูแลรักษาอย่างดีจนวาระสุดท้าย และจัดงานฌาปนกิจให้อย่างสมเกียรติ

{ เต็ดเตี๋ย }

คุณยายท่านมีอัธยาศัยเด็ดเดี่ยว เมื่ออายุ ๒๖ ปี ท่านตัดใจทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ยกที่ดินและเงินทองให้น้อง ๆ ของท่าน แล้วออกจากบ้าน ตั้งใจจะไปศึกษาธรรมะ ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่รู้เลยว่า ทางข้างหน้าจะต้องเจอกับอะไรบ้าง

ต่อมา เมื่อสืบทราบว่าคุณนายเลียบเป็นอุปฐากวัดปากน้ำ ท่านก็ยอมไปเป็นคนใช้เขา เพื่อหาช่องทางไปศึกษาธรรมะที่วัดปากน้ำ จะได้ไปขอขมาพ่อในสัมปรายภาพ

{ ชื่อตรง }

คุณยายท่านมีนิสัยชื่อตรง สมัยที่อยู่บ้านคุณนายเลียบ ท่านได้รับความรักและความไว้วางใจมากเป็นพิเศษ ถึงขนาดที่คุณนายเลียบมอบกุญแจห้องเก็บสมบัติไว้กับท่าน ซึ่งห้องเก็บสมบัตินี้ไม่มีใครสามารถเข้าไปได้เลย แม้แต่ลูกหลานก็เข้าไม่ได้ มีแต่คุณนายเลียบกับคุณยายเท่านั้นที่เข้าไปได้

{ รักการฝึกตัว }

คุณยายท่านรักการฝึกตัวอยู่ตลอดเวลา แม้ขณะพรวนดิน ท่านยังระลึกชาติไปดูล่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีอย่างไร และนำมาสำรวจว่า ตัวท่านยังบกพร่องอะไรบ้าง คุณยายท่านดูพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นครู เพื่อจะฝึกตัวให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

สำหรับผู้ที่รักการฝึกตัว ท่านสอนให้ทำแต่ละวันให้ดีที่สุดโดยก่อนนอนให้ดูการกระทำของตัวเองตั้งแต่เช้าจรดเย็น ดูว่าเราทำบุญอะไรไว้บ้าง อะไรที่ไม่ดีให้เลิกเสีย อย่าเอาติดตัวไปแม้ชั่วคืนเดียว ให้ละความชั่วให้หมด ให้แก้ไขปรับปรุงทำแต่ความดีตลอดไป

{ เคารพวินัย }

คุณยายไม่เคยทำผิดวินัยเลย ไม่ว่าที่วัดปากน้ำ หรือที่วัดพระธรรมกาย ที่วัดปากน้ำหลังจากหลวงปู่มรณภาพไปแล้วท่านก็ยังปฏิบัติตามกฎ ส่วนกฎระเบียบที่วัดพระธรรมกาย หลาย ๆ อย่างท่านเป็นผู้วางไว้เอง และท่านก็ทำตามกฎเกณฑ์นั้น ๆ โดยไม่ถือว่า เป็นครูบาอาจารย์จะต้องมีข้อยกเว้น เพราะระเบียบวินัยเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการอยู่ร่วมกัน ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม

{ อ่อนน้อมถ่อมตน }

คุณยายมีความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย เวลาท่านพูดกับพระภิกษุ สามเณร ท่านจะพนมมือไหว้ทุกครั้ง

แม้สาธุชนที่มาวัด คุณยายก็จะทักทายด้วยการพนมมือไหว้ก่อนเสมอ โดยไม่มีความถือตัวว่าเป็นครูบาอาจารย์

ท่านบอกว่า “ยายเป็นคนยอมคนนะ อยู่ที่ไหนก็ลดทิฐิ อ่อนน้อมถ่อมตนเสมอ เราต้องยอมทุก ๆ คน เพื่อให้ทุกคนทำความดีด้วยกัน ...พอเรายอมได้ งานทุกอย่างก็สำเร็จ สุดท้ายก็ได้บุญกันทุกคน”

{ไม่ประมาท}

คุณยายท่านเป็นผู้ที่ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ท่านทำสมาธิ
อยู่ตลอดเวลา เพื่อให้บุญกุศลเกิดขึ้นตลอดเวลา และท่านเคยสอนให้
พิจารณาว่า **เราแก่ไปทุกวัน อย่างนี้กว่ายังเป็นหนุ่มเป็นสาวอยู่**

สำหรับตัวท่านเอง ท่านนึกว่าท่านแก่ตั้งแต่ยังเป็นสาวแล้ว
ทำให้ท่านเร่งสร้างบารมีไม่หยุดยั้ง

{เอาใจเขามาใส่ใจเรา}

คุณยายท่านเป็นคนเกรงใจคน และเอาใจเขามาใส่ใจเรา เวลา
มีคนนำของมาถวาย ท่านจะเอาถุงกระดาษใส่ของมาดัดเป็นสี่เหลี่ยม
จัตุรัสแล้ววางซ้อน ๆ กันไว้อย่างประณีต ไม่ให้เหลื่อมกันเลย ท่าน
เก็บไว้รอกันกระโถน เมื่อบ้วนน้ำลายหรือทิ้งสิ่งของลงในกระโถน
แล้ว ท่านก็จะเอากระดาษที่ตัดไว้นี้ปิดทับทุกครั้ง ทำให้ไม่น่ารังเกียจ
และทำความสะอาดง่าย เวลาอุปัฏฐากเอาไปเททิ้งก็จะดูเหมือนทิ้ง
เศษกระดาษ

{ รักความสะอาด }

คุณยายท่านรักความสะอาดมาก ที่พักของท่านสะอาดและเป็นระเบียบ เสื้อผ้าที่ท่านนุ่งห่มก็ขาวสะอาด ปราศจากความเปรอะเปื้อน และไม่มีรอยยับย่น

เมื่อครั้งที่ท่านไปอยู่ที่วัดปากน้ำใหม่ ๆ ท่านได้เตี๋ยงเก่า ๆ ขาก็หักมาเตี๋ยงหนึ่ง ท่านซ่อมแซมแล้วเช็ดถูจนสะอาด ส่วนมุ้งก็เก่าและขาด ท่านเอามาซักจนสะอาด แล้วก็ปะเย็บอย่างดี

เวลาอุบาสกได้อ่าน ท่านอุทฺธังบนันไดและไต้บนันได ซึ่งไม่เหมือนใครเลยในโลก ท่านบอกว่า “อุแล้วมันสะอาด ใจเราก็ตะสะอาด เข้ากลางคลองดี”

คุณยายท่านปลูกฝังนิสัยรักความสะอาดให้ลูกหลาน จนทำให้วัดพระธรรมกายมีความสะอาดเป็นที่เลื่องลือ

{ มีระเบียบ }

นอกจากจะรักความสะอาดมากแล้ว คุณยายท่านยังรักความเป็นระเบียบมากเช่นกัน ตัวอย่างเช่น การจัดขวดยาในตู้ ท่านจัดให้เรียงลำดับลดหลั่นกันจากเล็กไปใหญ่ จากต่ำไปสูง ถึงแม้ตู้ยาไม่มีฝาปิด แต่ก็ไม่มีฝุ่นละอองจับที่ขวดยาเลยแม้แต่้น้อย

ท่านปลูกฝังให้ศิษย์มีความเป็นระเบียบอยู่เสมอ ให้รู้จักเก็บข้าวของให้เรียบร้อย ตากผ้าก็ต้องตากให้เป็นระเบียบ รองเท้า ไม้กวาด ผ้าเช็ดตัว ถึงขยะต้องวางให้เป็นระเบียบ ไม่ให้รุงรัง **ทุกอย่างในชีวิตประจำวันต้องทำให้เรียบร้อยหมด ไม่ให้มองข้ามสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ** เมื่อญาติโยมมาวัดก็จะได้อะไรที่ติดกลับไป ซึ่งความเป็นระเบียบจะทำให้ใจของเขาเป็นระเบียบ สงบ ไม่สับสน เมื่อใจสงบก็จะเข้าไปอยู่ในศูนย์กลางกายได้โดยอัตโนมัติ ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการปฏิบัติธรรมของเขา

{ ประหยัด }

คุณยายท่านเป็นคนประหยัดมาก ท่านใช้เงินและทรัพยากรต่าง ๆ อย่างคุ้มค่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมบัติพระศาสนา ดังที่ท่านเคยสอนศิษย์ไว้ว่า “เราใช้สมบัติบนหัวชาวบ้าน เรามี ๕ บาท ๑๐ บาท ...เขาจบขึ้นหัว อธิษฐานแล้ว อธิษฐานอีก ระวังจะได้บุญไม่คุ้มบาป”

“ใช้ของให้เป็น มีน้ำต้องใช้ให้เป็น ใช้ไม่เป็นก็เป็นข้ามน้ำ มีไฟต้องใช้ให้เป็น ใช้ไม่เป็นก็เป็นข้าไฟ มีเงินต้องใช้ให้เป็น ใช้ไม่เป็นก็เป็นข้าเงิน **เมื่อหามาได้แล้ว ต้องรู้จักใช้ของให้เป็น ใช้ไม่เป็น ก็เป็นข้าของเหล่านั้นทั้งชาติ** คุณแต่เวลาอายุจะตักน้ำ เอน้ำไปราดส้วม ยังไม่ยอมให้น้ำหกแม้แต่หยดเดียว”

{ ละเอียตรอบคอบ }

เมื่อครั้งที่อยู่บ้านธรรมประสิทธิ์ เวลาคุณยายนั่งสมาธิ พอทุกคนหลับตาได้ประมาณ ๑๐ นาที ท่านก็จะเข้าไปในห้องน้ำ และอยู่ในนั้นเป็นเวลานาน แล้วจึงกลับมานั่งต่อจนถึงเวลาเลิก

หลวงพ่отัตตชีโว (ตอนนั้นยังไม่ได้บวช) ตามไปดู เห็นคุณยายขัดถูห้องน้ำ เช็ดพื้น และล้างจานแห้งสนิท สะอาด น่าใช้ หลวงพ่отัตตชีโวรู้สึกสะเทือนใจกับภาพที่เห็น เพราะทั้งตัวท่านและบรรดาลูกศิษย์ต่างพากันทำเปียกแฉะไว้ให้คุณยายตามเช็ด

เมื่อมีโอกาสหลวงพ่отัตตชีโวถามคุณยายว่าทำไมต้องทำอย่างนั้น คุณยายตอบว่า “ยายแก่แล้ว อายุจะ ๖๐ ปีแล้ว คนแก่นะเท้าไม่มียาง (ลายเท้า) มันลื่นง่าย ถ้าไม่ระวังเดี๋ยวจะล้มหัวฟาดพื้น แล้วจะพ่นยาก ยายเลยต้องทำไว้ให้ชินเสียตั้งแต่ตอนนี้แหละคุณ”

{ ขยัน }

คุณยายท่านเป็นคนขยันมาก ไม่ยอมปล่อยให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ในแต่ละวันท่านมีภารกิจมากมาย ท่านบอกว่า “เกิดเป็นคน อย่าย่อท้อ จะทำอะไรก็ให้รีบ ๆ ทำ เดี่ยวแก่มาจะไม่ไหว ยายเป็นคนขยัน ทำโน่น ทำนี่ ทำทั่วทั้งวัด พักนิด ๆ หน่อย ๆ

พวกเราน่ะ ทำอะไรนิด ๆ หน่อย ๆ ก็พักแล้ว”

เมื่อมีคนถามท่านว่า “คุณยายเหนื่อยไหมคะ” ท่านจะตอบว่า “เหนื่อยแต่ยายสู้” หรือไม่ก็ “เหนื่อยแต่ยายอดทนเอา” ถ้าไม่เหนื่อยหรือเมื่อยจริง ๆ ท่านจะไม่ยอมเอนหลังพัก แม้ในช่วงที่เอนหลังพัก ท่านยังบอกว่า “ยายนอนพัก ดั่งธรรมชาติไป ยายไม่ชอบนอนกลางวัน”

{ อดทน }

คุณยายท่านมีความอดทนเป็นเลิศในทุก ๆ เรื่อง รวมทั้งเรื่อง การกระทบกระทั่งที่หลาย ๆ คนทนได้ยาก ท่านไม่เอาเรื่องเอาราว กับใคร เอาแต่บุญ ครั้งหนึ่ง มีคนมากล่าวร้ายท่านด้วยถ้อยคำ หยาบคายนานเป็นชั่วโมง ท่านพูดว่า “หน้าที่เธอ เธอดำไป ฉันจะนั่ง เข้าที่ฟัง” แล้วท่านก็นั่งสมาธิ ไม่นานบุคคลนั้นก็ล่าถอยไป โดยที่ คุณยายไม่ได้ผูกโกรธอะไร

ท่านเคยกล่าวไว้ว่า “ให้อด ให้ทน ให้อดทน อย่าไปสร้าง กรรมเพิ่มขึ้นอีก เราก็ตองเจ็บอีก ไม่รู้จักจบสิ้น”

“คนเราจะสร้างบารมี ต้องต่อสู้ ต้องอดทน”

{ สันโดษ }

คุณยายเป็นคนมักน้อย สันโดษ ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ ยินดีในปัจจัยตามมีตามได้ ไม่ยินดีในสิ่งของของคนอื่น ไม่อยากเด่นอยากดัง

ท่านบอกว่า **คนอยากเด่นอยากดังในที่สุดจะไม่ได้สมใจ เพราะทำบุญไว้ไม่พอที่จะรองรับได้** เหมือนฐานไม่ดี ก็ต้องพัง

ท่านสอนให้มีความสันโดษ มักน้อย รู้จักใช้สิ่งของ และอย่าโลกสิ่งใดก็ตามถ้าเป็นบุญของเราแล้วต้องได้มาเอง ไม่ต้องคิดทะเยอทะยาน

{ มองโลกในแง่ดี }

เมื่อท่านเข้าไปอยู่ในวัดปากน้ำใหม่ ๆ แม่ครัวตักอาหารใส่จานแล้วเสือกใส่ให้ท่าน หากเป็นคนอื่นอาจจะรู้สึกแยะ แต่คุณยายท่านเป็นคนมองโลกในแง่ดี ท่านคิดว่าเขาคงเหนื่อยมาก เพราะต้องตื่นตั้งแต่เข้าไปซื้ออาหาร แล้วต้องเอามาปรุงที่หน้าเตาไฟร้อน ๆ ทำเสร็จแล้วยังต้องมาจัดอาหารอีก ท่านจึงไม่นำมาใส่ใจ

ท่านคิดว่า อาหารเหล่านี้เป็นอาหารของหลวงปู่ ที่คนเขาเอามาถวายเพราะอยากได้บุญกับหลวงปู่ ท่านรับประทานอาหารของหลวงปู่ เพื่อให้มีแรงไปปฏิบัติธรรม

{มีความเพียรเป็นเลิศ}

คุณยายเป็นต้นแบบของนักปฏิบัติธรรมผู้มีความเพียรเป็นเลิศ ท่านรักการทำสมาธิเป็นชีวิตจิตใจ และเอาชีวิตเป็นเดิมพันในการทำวิชา **แม้ในช่วงที่ท่านอายุมากแล้ว ท่านก็ยังทำสมาธิต่อเนื่องไม่ขาดเลยแม้แต่วันเดียว** โดยไม่ให้ความเสื่อมของสังขารมาเป็นอุปสรรคหรือข้อแม้ในการทำสมาธิภาวนา

{สอนตัวเองได้}

ในการศึกษาวิชาธรรมกาย ถ้าใครต้องคอยให้หลวงปู่จำใจจำใจให้ทำความละเอียดให้ได้ตลอดเวลา หลวงปู่มักจะตำหนิคนนั้นว่า “ไอ้ขี้ได้” หมายถึง ต้องคอยกระตุ้นอยู่เสมอ เพราะขี้ได้นั้น เมื่อจุดไฟแล้วต้องคอยเขี่ยอยู่เสมอ ไฟถึงจะไม่ดับ

เมื่อคุณยายได้ยินหลวงปู่ดุคนอื่นว่า “ไอ้ขี้ได้” ท่านก็สอนตัวเองว่า จะต้องไม่ให้หลวงปู่เรียกท่านว่า “ไอ้ขี้ได้” ซึ่งหลวงปู่ไม่เคยใช้คำนี้กับท่านเลยแม้แต่ครั้งเดียว

เรื่องความสะอาดก็เช่นกัน เวลาอุบาสันโด ท่านอุทึงข้างบนข้างล่าง ไม่มีใครสอนท่าน ท่านสอนตัวเอง เมื่อท่านระลึกชาติไปดู ก็รู้ว่าท่านนั่งสมาธิมากทำให้เกิดปัญญาสอนตัวเองได้

{ไม่ยอมแพ้อุปสรรค}

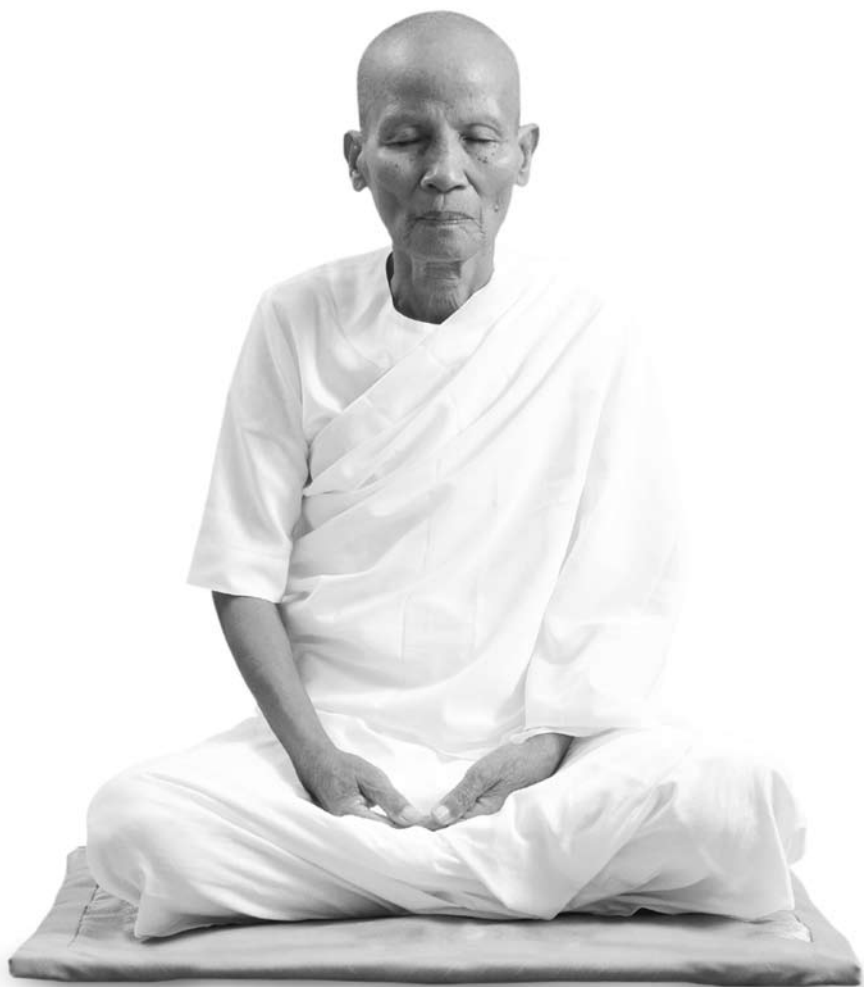
คุณยายเป็นผู้ที่ไม่ยอมแพ้อุปสรรคที่มาขวางหน้า **เมื่อทำอะไร
ท่านจะอดทน มานะ บุกบัน ทำให้สำเร็จให้ได้**

ตอนที่ท่านล้มป่วย (อายุ ๗๓ ปี) ท่านมีความรู้สึกที่ท่านก้าว
ไม่ออก แต่ท่านไม่ยอมแพ้ จึงค่อย ๆ ขยับขา แรก ๆ ก็ขยับไม่ได้
ท่านจึงพยายามกระดิกนิ้วทีละนิด ๆ ในที่สุดท่านก็ชนะ ลุกขึ้นมาสร้าง
บารมีต่อได้อีกเกือบ ๒๐ ปี

{มีอุเบกขา}

เมื่อคุณยายอายุ ๒๖ ปี ท่านรำลาแม่และพี่น้องของท่าน เพื่อไป
ศึกษาวิชาธรรมกายกับหลวงปู่ดปากน้ำ ท่านยกที่ดินและเงินทอง
ของท่านให้พี่น้องจนหมด

เมื่อท่านไปกราบลาแม่ แม่ของท่านร้องไห้ด้วยความอาลัย
อาวรณ์และห่วงใย ไม่อยาก让您ไปลำบาก แม้ว่าคุณยายจะรักและ
เคารพแม่มาก แต่ท่านก็วางใจให้เป็นอุเบกขา ไม่หวั่นไหวกับน้ำตาของ
แม่ เพราะท่านปรารถนาจะไปศึกษาธรรมะกับหลวงปู่ จากนั้น ท่านก็
เดินทางออกจากบ้านไปโดยมีเงินที่แม่ให้ติดตัวไป ๒ บาท

จริงตัวเดียวสำเร็จทุกอย่าง

“คนเราจะทำอะไรก็ตาม
ขอให้ทำให้จริง ดูแต่ยาย ความรู้ก็ไม่มี ปริญญา ก็ไม่มี
มีแต่จริงอย่างเดียว ยายยังสร้างวัดได้”

ก่อนที่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง จะไปฝากตัวเป็นศิษย์ของพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ คุณยายได้เรียนการปฏิบัติธรรมกับคุณยายทองสุข สำแดงปั้น ที่บ้านคุณนายเลียบ ช่วงนั้น แม้คุณยายจะยุ่งมาก ต้องดูแลคนทั้งครอบครัว ไม่ค่อยมีเวลาว่าง แต่ท่านก็สามารถทำภารกิจทั้งหลายและละเอียดไปพร้อม ๆ กัน ระหว่างทำงานใจของท่านจรดอยู่กับคำภาวนา “สัมมา อะระหัง” ท่านวางใจไว้ที่ศูนย์กลางกายตลอดเวลา แม้กายจะเคลื่อนไหว แต่ใจท่านหยุดนิ่งด้วยความที่ท่านเป็นคนทำอะไรทำจริง เวลาผ่านไปประมาณ ๒ ปี ท่านก็เข้าถึงพระธรรมกาย และไปช่วยพ่อในรกร้างได้ดังที่ท่านตั้งใจไว้ก่อนเดินทางออกจากบ้านมา

เมื่อมาอยู่ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ คุณยายศึกษาวิชาธรรมกาย อย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ไม่คิดเรื่องอื่นเลย คิดแต่จะศึกษาวิชา ธรรมกายเท่านั้น เพราะเมื่อช่วยพ่อได้แล้ว ท่านก็ไม่มีเครื่องกังวลใด ๆ ท่านทำทุกอย่าง วางทุกสิ่ง ทำใจหยุดนิ่งเพียงอย่างเดียว ในแต่ละวัน ท่านนั่งสมาธิทำวิชาในโรงงานทำวิชา ๑๒ ชั่วโมง กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง โดยไม่ขยับตัว หรือเปลี่ยนท่านั่ง และไม่ลุกจาก ที่นั่งก่อนเวลา

คุณยายได้รับความไว้วางใจจากหลวงปู่ให้เป็นหัวหน้าเวรทำวิชา เมื่อหมดเวลาในแต่ละรอบของการทำวิชา ท่านจะนั่งต่อไปอีกประมาณ ครึ่งชั่วโมง เพื่อคอยฟังหลวงปู่ชักถาม สั่งงาน และถ่ายทอดความรู้ใหม่ ให้หัวหน้าเวรทำวิชาคนใหม่ ช่วงเช้าเวร ท่านก็จะเข้าไปฟังก่อนเวลา ประมาณ ๑๕ นาที ซึ่งหมายความว่า ท่านจะต้องนั่งสมาธิครึ่งละ ๖ ชั่วโมงครึ่งเป็นอย่างน้อย ด้วยความตั้งใจจริงของท่าน ทำให้ท่าน เก็บเกี่ยวความรู้ที่หลวงปู่สอนได้ทั้งหมดโดยไม่ตกหล่น และสามารถ ตอบคำถามของหลวงปู่ได้ทุกคำถาม

ขณะที่ออกมาพักผ่อนและทำภารกิจส่วนตัวนอกโรงงาน ทำวิชา ท่านก็ค้นวิชาไปด้วย ใจของท่านจรดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้ ญาณทัสสนะของท่านจึงเที่ยงตรงและแม่นยำ ตลอดเวลา สามารถรู้เห็นอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคตได้อย่างแจ่มแจ้ง ยากจะหาใครเทียบได้

คุณยายอาศัยพระธรรมกายที่ท่านเข้าถึงไปศึกษาวิชาของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เช่น วิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ เป็นต้น
ดังนั้น แม้ไม่ได้เรียนหนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ แต่ท่านก็สามารถ
ทำสิ่งที่คนอื่นทำได้ยาก และเป็นที่ยิ่งให้แก่ตนเองและผู้อื่นได้

ญาณทัสสนะอันแม่นยำของคุณยายเป็นเครื่องยืนยันว่า
การศึกษาธรรมะให้รู้เชี่ยวชาญ แตกฉาน ต้องเกิดจากการทุ่มชีวิต
ปฏิบัติธรรม ไม่ใช่เกิดจากการอ่านตำรา หรือการพูดคุยแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นกัน

เรื่องนี้ คุณยายเคยกล่าวไว้ว่า “ความรู้ของผู้ที่เข้าไปถึง
ความสว่างภายใน เข้าถึงพระธรรมกายองค์ที่โต ๆ หน้าตักเต็มโลก
เต็มจักรวาล ความรู้ที่เกิดจากข้างในอย่างนั้น ถ้าอุปมา ก็กว้างใหญ่
ไพศาลเหมือนอย่างท้องทะเล เหมือนอย่างท้องฟ้า แต่ความรู้ที่เกิด
จากการอ่าน การเขียน การเรียน จากประสบการณ์ มันแคบเหมือน
กับพายเรือในอ่าง”

ความรู้ที่ลึกซึ้ง กว้างขวาง ละเอียดย และแม่นยำของท่าน
เกิดขึ้นจากความเป็นคนจริงของท่าน กว่าท่านจะมีความเชี่ยวชาญ
ในวิชาธรรมกาย ได้อยู่ในแนวหน้าของการทำวิชาธรรมกาย
และมีญาณทัสสนะที่แม่นยำได้ขนาดนี้ ท่านต้องใช้ความตั้งใจจริง

ความเอาใจใส่ ความวิริยอุตสาหะ และความอดทนอย่างยิ่งยวดชนิด
เอาชีวิตเป็นเดิมพันไปแลกมา

หลังจากหลวงปู่มรณภาพแล้ว คุณยายก็ยังปฏิบัติธรรมอย่าง
ต่อเนื่องไม่เคยขาด ต่อมาท่านได้รวบรวมหมู่คณะมาสร้างวัดพระธรรมกาย

ที่วัดพระธรรมกาย แม้คุณยายจะต้องทำงานหลายอย่าง เช่น
ปลูกต้นไม้ ถอนหญ้า ดูแลโรงครัว สอนลูกศิษย์ รับแขก ปัดกวาด
เสนาสนะ ฯลฯ แต่ท่านก็บริหารเวลาของท่านได้อย่างยอดเยี่ยม
ไม่ให้อะไรมาเป็นอุปสรรคในการปฏิบัติธรรม

ที่ผ่านมา มีผู้คนมากมายรู้สึกประทับใจ ชื่นชม และเคารพ
บูชาคุณยายอย่างยิ่ง หลาย ๆ คน ใฝ่ฝันอยากมีคุณธรรมและคุณวิเศษ
อย่างท่าน ซึ่งเรื่องนี้ คุณยายเคยกล่าวไว้ว่า **ถ้าใครอยากจะเป็นอย่าง
ท่าน ก็ต้องปฏิบัติให้ได้เช่นเดียวกับท่าน**

หากใครทำได้อย่างท่าน ความฝันที่จะเป็นได้อย่างท่านก็จะเป็นจริง
หากไม่ได้ทำ หรือทำไม่ได้ อย่างท่าน ความปรารถนานั้น ก็ยังคง
เป็นเพียงความฝันต่อไป

เพื่อให้ความฝันของหลาย ๆ ท่าน ใกล้เคียงความจริงมากขึ้น
จะขอนำคำพูดที่เปรียบเสมือนกุญแจไขไปสู่ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่
ของท่านมาบันทึกไว้ ณ ที่นี้ เพื่อเป็นแรงบันดาลใจแก่ผู้ปรารถนาจะมี

คุณธรรมและคุณวิเศษอย่างคุณยาย ให้สามารถสร้างฝันให้เป็นจริงได้
คุณยายบอกไว้ว่า

“คนเราจะทำอะไรก็ตาม ขอให้ทำให้จริง คุณแต่ยาย ความรู้
ก็ไม่มี ปริญญา也没有 มีแต่จริงอย่างเดียว ยายยังสร้างวัดได้ แล้วยายก็
พิจารณาว่า ที่เขาทำกันไม่ได้ไม่สำเร็จ เพราะทำไม่จริง เจออะไรนิด
อะไรหน่อยก็ไม่ว่างแล้ว ทั้ง ๆ ที่เขาจบปริญญาสูง ๆ จบปริญญาตรี
ปริญญาโท ปริญญาเอก ส่วนยายความรู้ก็ไม่มี ก่อซื้อ (หมายถึง ก,ข)
ก็ไม่กระดิกหู ไม่จบอะไรสักอย่าง ยายมีแต่ ‘จริง’ ตัวเดียว ทำได้
สำเร็จ แล้วยายก็มองไปในอนาคตว่า คนเราถ้าชาตินี้ไม่จริง ชาติต่อ ๆ
ไปก็ล้มเหลว เอาดีอะไรไม่ได้ ฉะนั้นเวลาจะทำอะไร ก็ทำให้จริง
ตั้งแต่ชาตินี้”

พระเจดีย์เคลื่อนที่

“ถ้าใจของเรามีความเลื่อมใสศรัทธา
ไม่ว่าคุณยายจะยังอยู่
หรือว่าละสังขารไปแล้วก็ตาม
บุญอันเลิศที่เกิดขึ้น ก็ย่อมเสมอกัน”

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ได้บำเพ็ญตนเป็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่ต่อพระพุทธศาสนา และมหาชนชาวโลกตลอดชีวิต ท่านเป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย ศาสนสถานที่เป็นศูนย์รวมแห่งการทำความดีของพุทธบริษัท ๔ จากทั่วโลก ที่พลิกผันชีวิตของผู้คนจากทั่วโลกให้ก้าวไปสู่เส้นทางแห่งการสร้างบารมี คุณยายช่วยชี้นำทางสวรรค์ ทางนิพพาน และปิดทางนรกให้มวลมนุษยชาติตลอดมา จึงนับได้ว่า ท่านเป็นบุคคลที่มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ต่อชาวโลกมากที่สุดท่านหนึ่ง

การที่เราได้มารู้จักท่าน ได้มาเป็นลูกหลานของท่าน นับว่าเราเป็นผู้ที่โชคดีและมีบุญมาก เพราะทำให้เราได้รู้ว่า ที่เราเกิดมาในชาตินี้ เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี ทำให้เราชวนชวนสร้างบุญบารมีเพิ่มขึ้นให้สมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ไม่ให้ชาตินี้เกิดมาฟรี หรือติดลบกลับไป

หากไม่มีคุณยาย เราอาจจะจากโลกนี้ไปโดยที่ไม่สามารถตอบคำถามให้กับตัวเองได้ด้วยซ้ำว่า เราเกิดมาทำไม

คุณยายท่านช่วยสอนให้เราดำเนินชีวิตอยู่ในเส้นทางบุญ จะคิดจะพูด จะทำอะไร ก็ให้เป็นไปเพื่อการสร้างบุญ สร้างบารมี ท่านทำให้เรากล้าบำเพ็ญทานบารมีมากขึ้น กล้ารักษาศีล ๕ ศีล ๘ กล้าทำความดีอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน และรู้สึกกลัวบาปกลัวกรรมมากขึ้น

เมื่ออยู่ใต้ร่มเงาของคุณยาย เราจะมีความร่มเย็นเป็นสุข เมื่อทำตามคำสอนของท่าน เราจะมีชีวิตที่ปลอดภัย เมื่อสร้างบารมีร่วมกับท่าน เราจะได้อยู่ในวงบุญของท่าน และท่านจะคุ้มครองเราตลอดเวลา

ลูกหลานคุณยายจึงเป็นบุคคลที่โชคดีที่สุด ที่ได้รับความคุ้มครองเป็นพิเศษจากคนทั่วไป ดังที่คุณยายเคยพูดอยู่เสมอว่า ทุก ๆ คนที่ก้าวเข้ามาในวัดพระธรรมกายเป็นเหมือนลูกหลานของท่าน ท่านจะคอยดูแลป้องกันภัยอันตรายให้ และคอยกลั่นแกล้งศัตรูธรรมให้สะอาดบริสุทธิ์ แม้ว่าท่านจะละโลกไปแล้วก็ตาม

ความรักความเมตตาของคุณยายที่มีต่อลูกหลานเปรียบเสมือนกระแสน้ำที่ไม่มีวันสิ้นสุด สัมผัสได้จากวาจาที่เปี่ยมด้วยความห่วงใยของท่าน..

“บ้านยายอยู่ดุษิต ยายจะสวมชั้นธงกายทิพย์อยู่ดุษิต ยายจะคอยเฝ้าดูการสร้างบารมีของลูกหลานยายทุก ๆ คน ถ้าเดือดร้อนอะไรก็นึกถึงยาย ยายอยู่บนโน้น ยายก็ช่วยได้”

ยามที่เราเดือดร้อนแสนสาหัส คนรอบข้างมากมายช่วยอะไรเราไม่ได้เลย แต่คุณยายแม้ละสังขารไปแล้ว ยังช่วยเราได้..จะมีใครสักกี่คนที่เหมือนท่าน

คุณยายเป็นมหาบุษนิยาจารย์ผู้เลิศ ผู้ประเสริฐ ท่านเป็นผู้ที่
อุดมด้วยคุณธรรมและคุณวิเศษ ท่านมีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ และมี
ความบริสุทธิ์มาก ท่านไม่ได้เป็นเพียงแค่นี้อานุบุญ หรือเป็นอุ่แห่ง
ทะเลบุญให้เราได้ตักตวงบุญเท่านั้น แต่ท่านเป็นประดุจพระเจดีย์
เคลื่อนที่ เพราะศูนย์กลางกายของท่านเป็นที่สถิตของพระธรรมกาย
ที่มีบุญบารมีแก่ ๆ นับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน

พระธรรมกายแต่ละองค์เป็นแหล่งแห่งความบริสุทธิ์ เป็น
แหล่งบุญที่มีอานุภาพไม่มีประมาณ สมบูรณ์พร้อมด้วยวิชา ๓
วิชา ๘ อภิญญา ๖ และจรณะ ๑๕ เป็นต้น

การทำบุญถูกพระธรรมกายเพียงองค์เดียวด้วยความเลื่อมใส
ศรัทธา บุญที่เกิดขึ้นจะส่งผลให้เรามีความสุขความสำเร็จในชีวิตไป
ทุกภพ ทุกชาติ การทำบุญกับพระธรรมกายนับอสงไขยพระองค์
ไม่ถ้วน บุญที่เกิดขึ้นก็คูณด้วยนับอสงไขยไม่ถ้วน

ผู้ที่ทำบุญกับคุณยายจึงได้บุญมหาศาล และจะได้สิ่ง
ที่ปรารถนาด้วยอานุภาพบุญนี้ ดังนั้น ถ้ามีบุญใดที่เกี่ยวข้องกับคุณยาย
ขอให้ตั้งใจทำให้เต็มที่ เพราะเวลาบุญส่งผล จะส่งผลศักดิ์สิทธิ์
ชนิดเกินควรเกินคาด

คุณยายมักจะกล่าวว่า “ใครจะไปนิพพานก็ไปเถิด ยายอนุโมทนาด้วย แต่ยายยังไม่ไป ยายจะมุ่งไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม และปราบมารไปให้ถึงที่สุด ถ้าปราบมารไม่สำเร็จ ก็ยังเป็นบ่าวเป็นทาสของเขา”

บุคคลอย่างคุณยายเป็นบุคคลที่หาได้ยากในโลก ท่านสั่งสมบุญบารมีมาหลายภพหลายชาติจนนับไม่ถ้วน ท่านจึงสามารถตั้งมโนปณิธานว่าจะไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรมได้ ผู้ที่จะตั้งมโนปณิธานอย่างนี้ได้ จะต้องมโนญาณที่สั่นสะเทือนกว้างไกล ต้องทุ่มเทชีวิตจิตใจ ศึกษาวิชาธรรมกายจนกระทั่งเข้าใจแจ่มแจ้งว่า ความทุกข์ทั้งหลายที่บังเกิดขึ้นในโลกและในธาตุในธรรมทั้งหมดนั้นเป็นเพราะอะไร และต้องทำอย่างไรจึงจะแก้ไขได้

บุคคลที่ยิ่งใหญ่ดังเช่นคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ของเรานี้ ไม่ว่าจะยังมีชีวิตอยู่หรือว่าละสังขารไปแล้วก็ตาม เวลาทำบุญกับท่าน ถ้าใจของเรามีความเลื่อมใสศรัทธาเสมอกันแล้ว บุญอันเลิศที่เกิดขึ้น ก็ย่อมเสมอกัน

อคุศมี ทานี ททตัม

อคุศ ปุณฺณํ ปวทุพฺพติ

อคุศํ อายุ จ วณฺโณ จ

ยโส กิตฺติ สุขํ พลํ

ถวายนานในบุคคลผู้เลิศ บุญที่เลิศก็ย่อมเจริญ

อายุ วรรณะที่เลิศ และยศ เกียรติคุณ สุขะ พละที่เลิศก็ย่อมเจริญ

บรรณานุกรม

กองวิชาการ สถาบันพัฒนาบุคลากร. พระจันทร์วันเพ็ญ ๑. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : บริษัท วัชรออฟเซต จำกัด, ๒๕๔๔.

กองวิชาการ สถาบันพัฒนาบุคลากร. พระจันทร์วันเพ็ญ ๒. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : บริษัท สุขุมวิทการพิมพ์ จำกัด, ๒๕๔๔.

พระครูสมุห์สุวิทย์ สุวิชาโก. บัณฑิตที่แท้. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : บริษัท พีวีพี ซัพพลายส์ จำกัด, ๒๕๔๙.

ชมรมนักคิดนักเขียนเพื่อสันติภาพโลก. รอยเท้ายาย. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : บริษัท กราฟิคอาร์ตพริ้นติ้ง จำกัด, ๒๕๔๗.

ชมรมมัทธาธรรม. อานุกาพแห่งบุญ ฉบับที่ ๔. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ มาสเตอร์, ๒๕๔๓.

ตะวันธรรม. คุณยาย In My Heart 1. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977) จำกัด, ๒๕๕๒.

ตะวันธรรม. คุณยาย In My Heart 2. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977) จำกัด, ๒๕๕๒.

ตะวันธรรม. คุณยาย In My Heart 3. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977) จำกัด, ๒๕๕๒.

ประกาศรี บุญสุข. คุณยาย ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : บริษัท ฟองทอง เอนเตอร์ไพรส์ จำกัด, ๒๕๔๑.

ประกาศรี บุญสุข. คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิด วัดพระธรรมกาย (ฉบับปรับปรุง). พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : บริษัท ฟองทอง เอนเตอร์ไพรส์ จำกัด, ๒๕๔๔.

ระพีพรรณ ใจภักดี. ยิ่งรู้จัก ยิ่งเคารพภักทวน. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : บริษัท รุ่งศิลป์ การพิมพ์ (1977) จำกัด, ๒๕๔๙.

คำสอนคุณยาย

คนที่สร้างวัดย่อมได้บุญมาก
เพราะทำให้คนที่มาอยู่มาใช้ได้รับความสุขสบาย
ตราบใดที่วัดยังอยู่ อาคารแต่ละหลังยังไม่พังทลาย
ผู้สร้างย่อมได้รับบุญไปทุกวัน ๆ

๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๔

๘๐ | ๑๐๐ ปี คุณยายอาจารย์ฯ
ประวัติ ปฏิปทา อานุภาพ

๑๐๐ ปี คุณยายอาจารย์ฯ

ประวัติ ปฏิปทา อานุภาพ

ISBN: 987-616-7200-02-6

- คณะผู้จัดทำ :** ชมรมผู้รักบุญ
- กองบรรณาธิการ :** ส.สุขโข
วันชัย ภัทรโกมล	ระพีพรรณ ใจรักดี
รัตเกล้า ลิวเฉลิมวงศ์	กนกพร เทศนา
วรวรรณ ถนอมพงษ์	บริบูรณ์ สัญลักษณ์พิบูลย์
น้ำผึ้ง พุ่มมาลี	วรรณภา พลกลาง
อรุณี พลกลาง	ผ่องศรี ทานาแซง
สุพัตรา ปัญญาแสง	รักชนก ชนะพล
บุษบา ธาราสมบัติ	อรพรรณ วีระกุล
- ผู้เรียบเรียง :** มาตา
- ออกแบบปก/รูปเล่ม :**
สุกษา ศรีโสภิต	ภัทรา ศรีวสุธา
พีระ แสงงาม	ศุภวิชฐ์ เหล่าเลิศพงษ์
สุพัตรา ปัญญาแสง	สิริพันธุ์ สมหารพันธุ์
- ภาพประกอบ :** ศูนย์ภาพนิ่งและบรรณาธิการภาพ
- พิมพ์ที่ :** บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977) จำกัด
- พิมพ์ครั้งที่ ๑ :** ๑๗ กันยายน ๒๕๕๒

www.kalyanamitra.org

อาคาร ๑๐๐ ปี คุณยายอาจารย์ฯ
เพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา วิชาธรรมกายไปทั่วโลก

“หนึ่งเดียวในโลก”

รวมทุกงานสร้างบารมี

